

Giới thiệu Nữ Phụ Tốt Nhất

Ngữ Kỳ là một nữ phụ ác độc, Nói cụ thể công tác của nàng là xuyên qua một quyển lại một quyển tiểu thuyết, sắm vai nhân vật nữ phụ ác độc cùng tên. Muốn trở thành một nữ phụ đủ tư cách, cần phải rèn luyện chức nghiệp hàng ngày!

Cái gọi là ba trăm sáu mươi nghề, làm nhiều thành chuyên gia. Đạo đức nghề nghiệp và sự chuyên nghiệp của Ngữ Kỳ đều vô cùng nổi trội, được đề cử là nhân viên xuất sắc đứng đầu ngành. Song song với đó, điểm kỹ năng của cô gần như full, lên được phòng khách xuống được phòng bếp. Vừa là nữ vương cũng có thể bán manh ngọc ngém, từ Đại tiểu thư lá ngọc cành vàng đến nữ bảo tiêu xù xỉ thô kệch, chẳng có vai nào cô không thể nhập vai.

Nhiệm vụ quan trọng nhất cô bắt buộc phải hoàn thành ở mỗi lần xuyên qua là: Theo đuổi đến khi tóm gọn nhân vật BOSS phản diện!

Nội dung đề cập: hào môn, ngư lang, bao nuôi, cầm luyện, giới giải trí, khoa huyền, cán bộ cao cấp,.. .

Các loại hình nam phụ phản diện:

Nam phụ giả Bạch liên hoa

Nam phụ làm ngư lang

Nam phụ luyện đồng

Nam phụ làm bác sĩ

Nam phụ là vũ khí hình người

Nam phụ là thân vương Huyết tộc

Nam phụ là bệnh nhân tâm thần

Nam phụ bị hủy dung

Nam phụ là Ma thần

Nam phụ là gay

Nam phụ là khô lâu

Nam phụ là Đốc công

Nam phụ là tinh linh

Nhân vật chính: Ngữ Kỳ | Phối hợp diễn: Toàn bộ nhân vật nam phụ phản diện | Cái khác:...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Thế giới thứ nhất

Tiến công chiếm đóng nam phụ phản diện giả Bạch liên hoa

Chương 1:

Ngữ Kỳ là một nữ phụ độc ác.

Nói cụ thể công tác của nàng là xuyên qua một quyển lại một quyển tiểu thuyết, sắm vai nhân vật nữ phụ ác độc cùng tên.

Cái gọi là ba trăm sáu mươi nghề, làm nhiều thành chuyên gia. Đạo đức nghề nghiệp và sự chuyên nghiệp của Ngữ Kỳ đều vô cùng nổi trội, được đề cử là nhân viên xuất sắc đứng đầu ngành.

Mỗi lần xuyên qua, cô phải hoàn thành hai nhiệm vụ. Nhiệm vụ thứ nhất là tác hợp nữ chính và nam chính.

Nhiệm vụ này khác một trời một vực so với các đồng nghiệp khác. Việc của các cô ấy là ngược chết nữ chính tiểu bạch hoa, mà cô thì phải bảo vệ, che chở cho nữ chính, đến khi cô ấy trở thành nốt ruồi chấy sa trong lòng nam chính, như ánh trăng sáng chiếu đầu giường.

Không, cái này không có gì phải oán giận. Cho dù sự dịu dàng, lương thiện của nữ chính là giả vờ, cô cũng sẽ cẩn thận, cố gắng hoàn thành công tác.

Lấy tiền của người ta thì phải giúp người loại trừ tai họa. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Ngũ Kỳ sẽ lấy một bộ phận trên người nữ chính làm thù lao, cho nên từ góc độ khác mà nói, coi như mỗi nữ chính là cổ chủ của cô.

Làm một nhân viên ưu tú, sẽ không gây thị phi với cổ chủ.

Nhiệm vụ thứ hai cần hoàn thành là làm cho nhân vật nam phụ phản diện trong sách yêu cô.

Chú ý! Đây không phải phúc lợi công tác, mà là vấn đề khó khăn nhất mỗi lần cô xuyên qua.

Đã được xưng là nhân vật nam phụ phản diện, đều là người lòng dạ cứng rắn lạnh lùng, cho dù dùng mười phần nhiệt tình cũng không nhất định có thể hòa tan..

Nhưng may mắn thay, mỗi người đều là diễn viên bẩm sinh. Tuy rằng nói như vậy có hơi tự đại nhưng Ngũ Kỳ quả thực là một người cực kì ưu tú, giả ôn nhu, giả sẵn sàng, giả thâm tình mọi thứ cô đều diễn rất tốt.

...

Cơ hồ mỗi lần cô mở mắt ra đều là ở trên giường, lần này cũng không ngoại lệ.

Căn cứ vào tư liệu được đưa vào trong đầu, nhân vật cần sắm vai lần này là thiên kim tập đoàn Lục thị, Lục Ngũ Kỳ. Vị Lục tiểu thư này là một người ngang ngược ương ngạnh, thuộc loại nữ phụ ác độc hạ đẳng nhất, không hề có kỹ thuật.

Đồng hồ báo thức tinh xảo ở đầu giường hiển thị thời gian hiện tại là 6 giờ, Ngũ Kỳ dứt khoát đứng dậy thay quần áo rửa mặt.

Sau khi cởi áo ngủ và nội y xong, cô mặc bộ đồng phục sạch sẽ gọn gàng ở đầu giường. Đúng vậy, thân thể trước mắt này mới mười sáu tuổi, đang học năm nhất.

Đứng trước bồn rửa tay nhà vệ sinh, nhìn chính mình trong gương, trong lòng Ngũ Kỳ không khỏi thầm khen một câu: Thật xinh đẹp.

Tính cách Lục Ngũ Kỳ chẳng ra gì, nhưng dung mạo thuộc hàng mỹ nữ, từ hàng lông mày đến đôi mắt, tất cả đẹp như tranh vẽ.

Có một túi da xinh đẹp là chuyện tốt, việc hoàn thành nhiệm vụ thứ hai tương đối dễ dàng hơn, cô rất hài lòng với điều này.

Bữa sáng ở nhà họ Lục thường bắt đầu lúc 6 giờ rưỡi, sau khi sửa sang lại quần áo của mình một chút, Ngũ Kỳ mở cửa đi xuống lầu, trong đầu đang sắp xếp lại quan hệ với các nhân vật.

Nữ chính quyền sách này tên là Tống Thiên Thiên, rất phù hợp với vị trí tiểu bạch hoa.

Từ nhỏ Tống Thiên Thiên lớn lên ở cô nhi viện, khi cô năm tuổi cùng với nam phụ Đoạn Căn Ngôn được vợ chồng Lục thị – dưới gối chỉ có một cô con gái – nhận nuôi.

Nhưng không may, tính tình Lục Ngũ Kỳ vừa cao ngạo lại ương ngạnh, đương nhiên chứng mất hai kẻ xuất thân từ cô nhi viện, ngày thường luôn coi họ như người hầu mà sai bảo, thái độ cực kỳ tồi tệ. Tuy vợ chồng Lục thị nhìn thấy tất cả, nhưng không đành lòng trách móc con gái bảo bối của mình nên xem như không thấy.

Một năm sau, vợ chồng Lục thị sinh ra Lục Thiên Lỗi, thế là tập đoàn Lục thị đã có người thừa kế chân chính, địa vị hai đứa bé được nhận nuôi ở nhà họ càng thêm thấp kém.

Nếu muốn dùng một câu chuyện cổ tích để khái quát tất cả thì Tống Thiên Thiên là cô bé lọ lem phải chịu oan ức, chà đạp trăm bề, còn Lục Ngũ Kỳ cùng với Lục Thiên Lỗi chính là em gái và em trai độc ác. Bất đồng chính là cái phiên bản này, lại xuất hiện một nhân vật tà ác, ngay từ đầu cùng cô bé lọ lem chịu khổ và chà đạp, cuối cùng lại xoay ngược lại thành BOSS lớn nhất Đoạn Căn Ngôn.

Nhiệm vụ chính của Ngũ Kỳ là thúc đẩy Tống Thiên Thiên và Lục Thiên Lỗi đến với nhau, hơn nữa phải làm Đoạn Căn Ngôn yêu chính mình.

Sắp xếp tư tưởng xong thì đã tới lầu một.

Ngũ Kỳ biết, trong tiểu thuyết ngôn tình đều giống nhau, nơi nữ phụ ác độc ở nhất định là biệt thự cao cấp, dĩ vãng xuyên qua cũng ở không ít. Nhưng không nghĩ tới có thể ghé gắm như thế này, trong nháy mắt bước vào nhà ăn, cơ hồ cô còn cho rằng chính mình đang ở phòng khách của nữ hoàng Anh quốc ấy chứ.

Đèn chùm thủy tinh giả cổ thanh lịch theo phong cách Châu Âu treo trên trần, có một tủ rượu thủy tinh âm tường rất to, dưới ánh đèn màu rượu nguyên chất trong chai sáng sủa càng nổi bật.

Trên bức tường bên tay trái, treo một bức tranh phong cách thời Trung Cổ, khung tranh chạm khắc càng tăng tính nghệ thuật; trước tường là một tủ gỗ tối màu, phía trên bố trí hai cây đèn tạo hình kiểu cổ, trình độ tinh xảo có thể so với tác phẩm nghệ thuật; giữa hai cây đèn là một đồng hồ quả lắc cao nửa mét màu nâu, nhìn qua là biết giá trị xa xỉ.

Quả là gu thẩm mỹ điển hình của nhà giàu mới nổi, nhà giàu có thật sự sẽ không dùng đồ dùng tráng lệ như thế, quý tộc và thực nữ đích thực sẽ biết cái gì gọi là khiêm tốn mà xa hoa.

Ngay chính giữa là chiếc bàn ăn dài tới mười mét, đặt chính tề trên tấm thảm lông trái sàn màu trắng, mười chiếc ghế màu đen khắc hoa văn xếp ngay ngắn xung quanh bàn, nhưng chỉ có bốn chỗ phía trước bày bộ dao nĩa tinh xảo.

Một ngày sau khi Lục Thiên Lỗi ra đời, Tống Thiên Thiên và Đoạn Căn Ngôn không được phép dùng cơm với người nhà họ Lục nữa, chuyện này đương nhiên do nữ phụ độc ác Lục Ngữ Kỳ ban tặng.

Ba Lục và mẹ Lục sớm ngồi ở vị trí của mình. Ngữ Kỳ chào buổi sáng xong, ba Lục lạnh nhạt gật đầu, mẹ Lục dịu dàng cười: “Hôm nay sao con dậy sớm thế?”

Câu này tương đương với chào buổi sáng, chứ không có ý hỏi thật, Ngữ Kỳ chỉ cười, kéo ghế ngồi vào chỗ của mình.

Không bao lâu sau, Tống Thiên Thiên đeo cặp sách trên lưng vội vàng đi xuống lầu, khi đi qua bàn ăn thì đầu cúi gằm giống như con dâu bị ức hiếp, gạt đầu qua loa với vợ chồng Lục thị, càng không dám nhìn Ngữ Kỳ ngồi ở một bên, tùy tiện cầm hai miếng bánh mì bày trên bàn khắc hoa rồi đi học.

Ngữ Kỳ thản nhiên nhìn cô ấy rời đi, không có ý gây chuyện.

Làm nữ phụ độc ác là công việc của cô, nhưng không có nghĩa cô thật sự ác độc. Trên thực tế bình thường cô là người tốt, cũng có nguyên tắc làm nữ phụ của mình.

Quy tắc thứ nhất làm nữ phụ độc ác, muốn bắt nạt nữ chính thì nhất định phải làm trước mặt nam chính. Bây giờ Lục Thiên Lỗi đi vắng, cô biểu diễn cũng không có người xem.

Bình thường Tống Thiên Thiên đi được một lúc, sau đó Đoạn Căn Ngôn mới xuống lầu.

Ngữ Kỳ không yên lòng bôi trét đầy bơ vào bánh mì của mình, lỗ tai luôn theo dõi động tĩnh trên lầu.

Khoảng ba phút sau, trên lầu hai vang lên tiếng đóng cửa nhẹ nhàng, sau đó là tiếng bước chân, nhẹ nhàng mang theo chút lười biếng, có vẻ như không đủ sức —— Đoạn Căn Ngôn bị bỏ rơi ở cô nhi viện vào mùa đông, đứng một ngày một đêm trong đông tuyết, từ đó về sau thì mang bệnh, thân thể luôn không tốt.

Sau một lúc, một bóng dáng cao gầy xuất hiện trên cầu thang, ánh mắt Ngữ Kỳ liếc qua một cái, cho dù mặc đồng phục rộng thùng thình sản xuất theo số lượng lớn, cũng có thể nhìn ra thân hình hần gầy yếu, nhìn từ xa thấy ngay dáng vẻ ốm yếu bệnh tật.

Khác với Tống Thiên Thiên, tuy rằng bụng dạ Đoạn Căn Ngôn đen tối, nhưng bề ngoài hần luôn giả vờ hòa nhã, lễ độ hơn bất cứ ai, trên mặt như đeo một cái mặt nạ tươi cười, nhìn qua vô cùng hiền lành khiêm tốn. Nhưng ẩn giấu dưới diện mạo dịu dàng này là một trái tim đầy dã tâm xấu xí.

Mười năm sau, hần thiết kế âm mưu hại chết vợ chồng Lục thị, cướp đoạt tập đoàn Lục thị từ tay Lục Thiên Lỗi, sau đó chiếm Tống Thiên Thiên, vị hôn thê của Lục Thiên Lỗi, thành của mình.

Hần chính là một người bụng dạ khó lường. Mà một trong những nhiệm vụ chính khi Ngữ Kỳ tới đây là khiến con sói đội lốt cừu này yêu cô.

Hần cười bước qua chào hỏi, ung dung phóng khoáng, nụ cười trên mặt sạch sẽ ấm áp, làm người khác không thể bói móc ra một chút sai lầm.

Nhìn hần cầm hai miếng bánh mì rồi định đi, Ngữ Kỳ mở miệng, “Chờ một chút.”

Có lẽ Đoạn Căn Ngôn đoán rằng cô lại muốn gây sự với mình, nụ cười trên khóe miệng hơi cứng ngắc một chút. Trong đôi mắt đen hẹp dài chợt lóe lên sự chán ghét và âm hiểm, nhưng rất nhanh hần lại nhếch khóe môi, cười càng ôn nhu “Có chuyện gì sao?”

“Ừ.” Ngữ Kỳ đáp, hơi cao giọng, “Vú Trương, cầm thêm một bộ đồ ăn lại đây.”

Vừa dứt lời, chẳng những Đoạn Căn Ngôn không che dấu được kinh ngạc nhìn cô mà cả ba Lục mẹ Lục cũng ngẩn đầu, vẻ mặt nghi hoặc.

Nếu muốn sắm vai Lục Ngữ Kỳ ngang ngược thì phải giữ vẻ cao ngạo như trước đây, nếu không chẳng còn là nữ phụ ác độc chân chính mà biến thành nữ phụ khoác bộ da Bạch Liên Hoa.

“Nhanh ngồi xuống!” Ngữ Kỳ có ý dùng giọng điệu mát kiêu nhẵn nói, “Chút nữa tôi cần hỏi anh mấy vấn đề.”

Đoạn Căn Ngôn ngăn người, nhưng vẫn ngồi xuống bên cạnh cô. Hần cầm hai miếng bánh mì, nhìn thoáng qua đĩa bơ phía xa, cực kì thức thời không lên tiếng, chỉ cúi đầu uống một ngụm cà phê trong tay.

Trông thấy động tác của hắn, Ngũ Kỳ tỉnh bơ đẩy bơ về phía gần tay hắn, sau đó mặt không biểu cảm cúi đầu tiêu diệt đồ ăn của mình.

Một kinh nghiệm cô rút ra sau nhiều lần xuyên qua đó là: Muốn thay đổi tất cả, so với lời ngon tiếng ngọt, một ít chi tiết nhỏ như vậy càng có thể làm cho nhân vật nam phụ phản diện có trái tim đen tối này cảm động.

Song, cần nhớ kỹ không được làm quá lộ, càng làm quá càng có vẻ giả tạo. Ngũ Kỳ biết, bản thân mình cần sắm vai một đại tiểu thư cao ngạo tính tình tồi tệ, cho dù quan tâm cũng chẳng làm được mấy chuyện như dịu dàng, chu đáo.

Đoạn Cẩn Ngôn thấy bơ được đẩy vào trong tay mình thì ngạc nhiên, ngón tay thon dài trắng nõn không ý thức vuốt nhẹ tách cà phê, cuối cùng thậm trọng không động tới.

Quả nhiên, tiếp xúc với nhiều nhân vật phản diện, cô sớm biết những người này luôn có sự cảnh giác sâu nặng, đối với chuyện người khác đột nhiên thể hiện ý tốt khó lòng tùy tiện đón nhận, huống chi người kia luôn lấy việc bắt nạt hắn làm thú vui.

Ăn sáng xong, Bba Lục và mẹ Lục đi làm, Ngũ Kỳ cầm cặp sách vú Trương để bên cạnh rồi đứng dậy đi ra ngoài, Đoạn Cẩn Ngôn biết điều theo sát phía sau.

Biệt thự Lục gia cách trường học không gần, hai anh em nhà họ đều được tài xế lái xe đưa đón còn Tổng Thiên Thiên và Đoạn Cẩn Ngôn thì tự đạp xe đến trường.

Thấy Đoạn Cẩn Ngôn định đi lấy xe đạp, một tay Ngũ Kỳ nắm chặt cổ tay hắn, làm ra vẻ cao ngạo lạnh lùng ban ơn nói, “Tôi nói, tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

Nói chuyện với người thông minh nói chuyện đỡ tốn sức, Đoạn Cẩn Ngôn nghe vậy thì dừng bước, chỉ là ánh mắt khẽ lướt qua cổ tay phải đang bị cô nắm, đẩy mắt tối đen thâm thúy hiện lên sự phức tạp.

Xúc cảm lạnh lẽo trong tay, nhỏ gầy không giống cổ tay con trai tầm tuổi này, nhất thời Ngũ Kỳ hơi đau lòng. Chuyện này rất bình thường, cô là người có tam quan bình thường, thấy người khác sống vất vả khó khăn thì cảm thấy đồng tình. Thông cảm với đối tượng của nhiệm vụ cũng tốt, nhập vai sẽ giống thật hơn, có đôi khi không lừa được bản thân thì rất khó để lừa người khác.

Có điều đây không phải lúc cô biểu lộ đồng tình, hắn còn ôm hoài nghi và cảnh giác với cô.

Cuối cùng Ngũ Kỳ lạnh nhạt buông tay, mở cửa xe ngồi xuống.

Sau khi lên xe, Đoạn Cẩn Ngôn khẽ hỏi, “Vấn đề gì?”

Ngũ Kỳ liếc hắn một cái, tùy tiện lấy từ trong túi xách ra một quyển vở bài tập, mở ra.

Những thiếu gia tiểu thư ngâm thơ vàng lớn lên luôn lười học tập, đây là chân lý. Thành tích Lục Ngũ Kỳ từ trước đến nay không tốt, nhưng cô không ngờ nó kém đến vậy —— bài tập cần nộp hôm nay, cô mới làm hai, ba đề, còn lại đều bỏ trống.

Nhưng mà từng xuyên qua rất nhiều quyển tiểu thuyết, Ngũ Kỳ nhanh chóng hoàn hồn, mặt không đổi sắc chỉ vào chỗ trống này và chỗ trống kia, nói vô cùng đúng lý hợp tình, “Những chỗ này không biết.”

...

Ngày hôm sau, Ngũ Kỳ vẫn bảo Đoạn Cẩn Ngôn ở lại dùng bữa sáng, sau đó cùng nhau ngồi xe đến trường, ngày thứ ba, ngày thứ tư... cũng như thế.

Mười ngày sau, không cần Ngũ Kỳ mở miệng, điều này trở thành thói quen.

Bản lĩnh thay đổi sắc mặt của Đoạn Cẩn Ngôn rất khá, thời thời khắc khắc đều ôn nhu mỉm cười, nhưng ngẫu nhiên Ngũ Kỳ sẽ nhìn thấy trong mắt hắn cất giấu hoài nghi thật sâu.

Không sao cả, đây chỉ là bắt đầu, cho dù là trái tim lạnh lùng, cứng rắn tiếp tục nghi ngờ, nhưng chung đụng lâu ngày nhất định sẽ nảy sinh tình cảm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Lục Ngũ Kỳ và Đoạn Cẩn Ngôn đều học năm nhất, trùng hợp vào cùng một lớp.

Trong lớp toàn con nhà giàu, phùng cao thái thấp làm rất thuần thực. Càng không may, Lục Ngũ Kỳ không phải là một thực nữ có giáo dưỡng, không

hiểu thế nào là tôn trọng người khác. Ngay ngày khai giảng đầu tiên, cô đã nói toẹt ra chuyện Tống Thiên Thiên và Đoạn Cẩn Ngôn xuất thân từ cô nhi viện.

Đoạn Cẩn Ngôn còn đỡ, hẳn rất biết cách mê hoặc đám con gái, phần lớn nữ sinh cùng lớp đều bênh vực hẳn. Nhưng Tống Thiên Thiên thì tương đối thê thảm. Tuy rằng cô học cấp ba, nhưng mấy tin tức kiểu này lan truyền rất nhanh, không bao lâu sau cô bị mọi người cô lập, không có lấy một người bạn nào.

...

Mấy ngày nay, Ngũ Kỳ vốn dĩ rất chú ý đến Đoạn Cẩn Ngôn lại bỗng nhiên cùng đi cùng về với hẳn, mọi người trong lớp cực kỳ ngạc nhiên, bàn tán sôi nổi.

Lục Ngũ Kỳ là thiên kim tập đoàn Lục thị, dung mạo xinh đẹp, đa số nam sinh trong lớp đều ân cần với cô, có điều tính khí Lục Ngũ Kỳ cao ngạo, chưa từng coi trọng một ai.

Ban đầu cô nhìn ai cũng chú ý thì không sao, trong lòng mọi người vẫn thẳng băng, nhưng bỗng nhiên cô coi trọng Đoạn Cẩn Ngôn, ngay lập tức ai nấy ôm lòng bất mãn. Huống chi trong mắt bọn họ, Đoạn Cẩn Ngôn bước ra từ cô nhi viện, kém xa bản thân, khiến trong lòng họ càng thêm bất mãn, từ đó thường xuyên tìm Đoạn Cẩn Ngôn gây phiền toái.

Lúc đầu chỉ là những chuyện nhỏ như giấu sách vở gì đó, nhưng Đoạn Cẩn Ngôn không nói, cô liền tỏ vẻ như không biết.

Làm nữ phụ độc ác chuyên nghiệp cần rèn luyện hàng ngày. Dù móc tim móc phổi đối xử tốt với đối tượng chưa chắc đã hoàn thành nhiệm vụ, thậm chí sẽ làm hẳn sinh lòng cảnh giác. Cách làm của người thực sự thông minh chính là nhìn hẳn ngày càng bị mọi người xa lánh, bất nạt. Chờ đến lúc hẳn thật sự chật vật thảm hại, chỉ cần bỏ ra một chút quan tâm là đủ.

Ví dụ, nếu một cô công chúa từ nhỏ lớn lên ở hoàng cung, cuộc sống xa xỉ, người hầu vây quanh, đi lại đều bằng xe ngựa trắng lệt. Ngay cả hoàng tử cưới ngựa trắng tới đón cô, e rằng cô còn chê bai con ngựa của hoàng tử không đủ cao lớn, uy vũ.

Nhưng nếu công chúa này từ nhỏ đã lưu lạc ở dân gian, làm người hầu, ăn mày, nếm trải hết những cay đắng trong cuộc đời. Một khi hoàng tử cưới bạch mã xuất hiện trước mặt cô, cười mời cô lên cười chung thì chắc chắn cô sẽ một lòng một dạ với hoàng tử.

Mục đích của Ngũ Kỳ là đến thời điểm Đoạn Cẩn Ngôn thê thảm nhất thì chìa tay về phía hẳn.

Nếu bắt cô trăm phương ngàn kế tính toán mưu hại một người lòng dạ lương thiện, có lẽ cô sẽ mềm lòng do dự. Nhưng Đoạn Cẩn Ngôn thì khác, hẳn đã định sẵn là nhân vật phản diện, tâm địa lạnh lùng cứng rắn, ăn hiếp hẳn không có bao nhiêu cảm giác áy náy.

Quả thật, Đoạn Cẩn Ngôn không phải người tốt.

Hắn nhạy cảm nhận ra gần đây thái độ Ngũ Kỳ đối với hẳn có biến hóa. Mặc dù hẳn không biết nguyên nhân sự thay đổi này, nhưng mà không sao, nếu cô bắt đầu có cảm tình với hẳn, như vậy... Có lẽ có thể lợi dụng một chút.

Ngày tháng ăn nhờ ở đậu chẳng hay ho gì, nếu có thể làm Lục Ngũ Kỳ yêu hẳn say đắm, tất cả sẽ khác. Thật ra, trước kia hẳn từng cố gắng làm thế nhưng vị đại tiểu thư này kiêu ngạo đến tận xương tủy, ngay cả liếc hẳn một cái cũng lười, đừng nói đến sinh lòng mê luyến.

Mà lúc này cơ hội tới, hẳn nhất định phải nắm chắc thật tốt.

Hắn chẳng để trong lòng những trò đùa dai ấu trĩ này, nếu hẳn muốn ít nhất có hơn mười phương pháp khiến bọn họ dừng tay nhưng hẳn không làm.

Hắn rất hiểu nội tâm con gái. Người cao ngạo như Lục Ngũ Kỳ, nếu không ưu tú hơn cô ta, thì cô ta sẽ không liếc mắt nhìn bạn. Để đối phó với loại con gái này còn một cách, chính là kích thích bản năng làm mẹ và ý muốn bảo vệ của cô ta.

Nói trắng ra, hẳn đang diễn khổ nhục kế.

Nhưng hiệu quả không như hẳn tưởng tượng, không, phải nói là không có hiệu quả! Lục Ngũ Kỳ giống như không thấy, hẳn nén giận rất lâu, mà cô không thèm chú ý tới!

Hay khổ nhục kế không đủ mạnh?

...

Cứ như vậy, hai người trong lòng đều ẩn chứa âm mưu quỷ quái, càng làm càng mạnh tay, vốn chỉ là trò đùa nhỏ cũng trở thành nghiêm trọng.

Mãi cho đến một ngày vào giờ tan học, Ngũ Kỳ chờ mãi không thấy Đoạn Cẩn Ngôn trở về phòng học.

Không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?

Hai tiết cuối là tiết thể dục, nếu là nam sinh khác, cô có thể đoán cậu ta mãi chơi bóng rổ quên mất thời gian. Nhưng Đoạn Cẩn Ngôn sẽ không như vậy, hẳn chín chắn hơn nam sinh cùng tuổi, ngoài đã tâm an sâu bên trong, kỳ thật hẳn rất đáng tin cậy. Đến thời gian giao hẹn sẽ cùng nhau về nhà mà hẳn

chưa đến, chỉ có một khả năng là hấn dính vào chuyện phiền phức.

Mặc dù Ngừ Kỳ luôn mong chờ đến ngày này, nhưng khi nó thực sự đến, bỗng nhiên cô lại cảm thấy bất an.

Không giống những nhân vật nam phụ phản diện trước kia, sức khỏe Đoạn Cẩn Ngôn không tốt, thi thoảng cũng sẽ ốm nặng một trận ốm. Nếu bị mấy cậu thanh niên choai choai dày vò quá mức, e rằng cơ thể sau này sẽ càng không tốt.

Ngừ Kỳ vội vàng túm lấy túi sách chạy xuống dưới lầu, vừa chạy vừa lấy điện thoại ra gọi cho Đoạn Cẩn Ngôn, kết quả điện thoại đối phương tắt máy.

Ngừ Kỳ nghĩ một lúc, chuẩn bị đến sân thể dục xem.

Lần cuối cùng nhìn thấy Đoạn Cẩn Ngôn là trên sân thể dục, cho dù hấn bị chặn đường ở đâu, cũng là trên đường từ sân thể dục về lớp học.

Ra khỏi dãy phòng học rẽ vào khúc cua, chưa đi được mấy bước, Ngừ Kỳ ngăn người, ngay cả di động đang nắm chặt trong tay rớt xuống đất cũng không biết.

Đằng sau dãy phòng học có một bãi cỏ xanh biếc, bên cạnh là một con đường hẹp quanh co, mấy học sinh nam sôi nổi nhất trong lớp đang vây xung quanh Đoạn Cẩn Ngôn. Hai người trong đó cầm vòi nước dài cho công nhân tưới cây chĩa thẳng vào hấn.

“Không ai muốn loại con hoang như mày, được ở Lục gia mày nên thấy may mắn, còn dám mơ ước tới Ngừ Kỳ?”

“Ba mẹ còn không cần mày, Ngừ Kỳ càng không cần mày! Mày không xứng xách gậy cho bạn ấy!”

“Đã sớm nhìn mày không vừa mắt, cả ngày mang nụ cười đáng ghét, chỉ có đám nữ sinh háo sắc trong lớp mới coi trọng mày!”

Cả người Đoạn Cẩn Ngôn từ trên xuống dưới đều ướt đầm, mái tóc đen nhánh mềm mại ướt sũng, dính vào trán, trông vô cùng chật vật. Không còn nụ cười luôn ung dung bình tĩnh, khuôn mặt hấn trắng bệch, đôi môi mỏng xinh đẹp không hơi cong lên như trước mà mím rất chặt, tím bầm vì lạnh.

Thời tiết cuối hè đầu thu hơi se se lạnh.

Không biết áo khoác của hấn ở đâu, mặc mỗi áo sơ mi trắng bị túm xộc xệch, bị nước dội qua nên trong suốt, ướt đầm dính vào người, ôm sát đường cong nửa thân trên, gầy gò làm người ta phải kinh hãi.

Như cảm giác được ánh mắt Ngừ Kỳ, bàn tay hấn che trước mặt từ từ bỏ xuống.

Giây phút ánh mắt hai người chạm nhau, bạc môi Đoạn Cẩn Ngôn tím tái hơi nhếch lên, nhìn cô nở một nụ cười yếu ớt.

Một nụ cười lạnh nhạt, so với độ cong hoàn mỹ có ý làm trước kia, nụ cười này không đẹp nhưng càng chân thật, như thể hấn đã gầy dựa rất lâu bây giờ được giải thoát, cảm giác như thở phào nhẹ nhõm.

Ngừ Kỳ chạy mấy bước, lạnh giọng quát, “Dừng tay lại cho tôi!”

Có gia thế lại có dung mạo, nên Lục Ngừ Kỳ có uy tín rất cao trong lớp. Mấy nam sinh thấy cô chạy tới đây đều đồng loạt dừng sững, lùi về sau hai bước. Trong đó, tên cầm đầu dường như chưa nhận rõ tình huống, tiến lên cười hi hi với cô, “Ngừ Kỳ, bọn mình đang giúp bạn giáo huấn cái thằng cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga này.”

Thấy cô đến, vốn dĩ Đoạn Cẩn Ngôn đang quỳ một chân trên mặt đất lao đảo đứng lên, đôi mắt đen láy trong veo nhìn cô chằm chằm, giống như cả thế giới trừ cô ra không còn người khác.

“Tránh ra cho tôi!” Đẩy gãi kia ra, Ngừ Kỳ tiến lên trước đỡ cánh tay Đoạn Cẩn Ngôn, nhú mày hỏi “Cậu có khỏe không?”

Tuy rằng hỏi như vậy, nhưng xúc cảm dưới tay ẩm ướt nói cho cô biết tình huống của hấn chắc chắn không ổn. Quả nhiên giây tiếp theo Đoạn Cẩn Ngôn bắt đầu ho khan, thân thể yếu ớt hứng gió lạnh không nhịn được run nhè nhẹ.

Ngừ Kỳ lo lắng nhìn hấn một cái, không nhiều lời cởi áo khoác trên người mình xuống choàng qua người hấn “Cậu cố chịu một chút, chú Vương chờ ở công trường, trên xe có sẵn quần áo.”

Đoạn Cẩn Ngôn rũ mắt ngăn cản cô, đáy mắt đen nhánh lóe lên tia vui vẻ vì sắp sẵn được con mồi, giọng vẫn rành rọt, ấm áp như trước kia, hơn nữa còn mang một chút áy náy và ngượng ngùng: “Không cần, áo khoác của cô sẽ bẩn.”

Mặc dù biết bên trong đối phương đen tối, hiểu rõ đều là hấn sắp xếp, nhưng vì nhiệm vụ thứ hai nên cô đành giả vờ như đã bị hấn lừa gạt.

Ngừ Kỳ trầm mặc phủ thêm áo khoác cho hấn, đỡ hấn đi ra công trường.

Mấy học sinh nam bị gạt sang một bên chưa chịu bỏ qua. “Ngừ Kỳ, không phải là bạn coi trọng thằng nhóc này chứ!”

Ngừ Kỳ ngừng lại nhưng không quay đầu. Cô nhìn thẳng phía trước, âm thanh lạnh như băng, “Từ hôm nay trở đi, Đoạn Cẩn Ngôn là người của tôi, các người dám động vào cậu ấy thì đừng trách tôi không khách khí.”

Đoạn Cẩn Ngôn vốn đang thảnh thơi xem cảnh này, nhưng không ngờ cô sẽ nói ra những lời như vậy, hấn và mấy nam sinh kia đều ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Về đến biệt thự Lục gia, không vào phòng mình như trước, Ngũ Kỳ đi vào phòng của Đoạn Cẩn Ngôn vào phòng hấn.

So với phòng ngủ xa hoa tráng lệ của Lục Ngũ Kỳ, phòng riêng của hấn rất đơn giản, một cái giường, một bàn một ghế và một cái tủ quần áo. Tuy đồ đạc chỉ có hai màu đen trắng, nhưng khiến người ta thoải mái hơn căn phòng đầy màu sắc rối mắt của Lục Ngũ Kỳ.

Đoạn Cẩn Ngôn ngồi xuống ghế cạnh bàn học, che miệng ho khan hai tiếng rồi nói, “Tôi muốn tắm rửa thay quần áo.”

Nghe hấn nói vậy, Ngũ Kỳ lập tức ra về cao ngạo nói, “Cậu đã như thế còn dám đi tắm?” Dứt lời cũng không đợi hấn đáp lại, cô ngồi xổm xuống, giơ tay vén ống quần chân phải của hấn lên. Ban nãy khi đi hấn đi, cô nhận ra tư thế bước chân của hấn hơi cứng nhắc, đặc biệt là chân phải.

Ngũ Kỳ luôn hiểu rõ bản chất của hấn, cho dù có diễn khổ nhục kế, cũng sẽ tuyệt đối nằm trong phạm vi hấn không chế. Muốn thành công theo đuổi mục tiêu, cho dù không có cơ hội cũng phải sáng tạo cơ hội, đây là công việc nhân viên xuất sắc bắt buộc luyện tập hàng ngày.

Nhìn ống quần nhanh chóng bị kéo lên tận đầu gối, sắc mặt Đoạn Cẩn Ngôn hơi thay đổi, gần như có vài phần hoảng hốt lo sợ. Hấn rút chân lại, đưa tay giữ chặt tay cô, “Tôi không sao.”

Thật hiếm khi thấy vẻ bình tĩnh trên gương mặt hấn thay đổi, Ngũ Kỳ không khỏi ngẩn người. Chỉ là tay chân cô hơi bị nhanh nhẹn, đến khi tay bị hấn giữ lại, ống quần cũng đã được cuộn cao.

Trên đầu gối trắng nhợt bị trầy một mảng, nhìn cực kì bất mắt, nơi xước da thấy cả tơ máu, may là không quá nghiêm trọng. Cái hấp dẫn sự chú ý của người khác hơn cả chính là vết phỏng to bằng bàn tay ở bắp chân hấn.

Có lẽ bị thương lâu rồi nên làn da chỗ đó hồng nhợt, nhăn nheo, khác hẳn chỗ khác trắng nõn bóng loáng, trông thật xấu xí.

Ngũ Kỳ không nhớ rõ trong tư liệu có nhắc tới việc hấn bị phỏng ở nhà họ Lục không, chắc hẳn chuyện này xảy ra ở cô nhi viện hoặc nhà cha mẹ ruột. Bất kể ở đâu, tóm lại đây không phải hồi ức đáng nhớ.

Ngũ Kỳ giả vờ không thấy, dời sự chú ý lên vết trầy trên đầu gối, “Tôi đi lấy rượu sát trùng.”

Gặp nhiều nhân vật phản diện nên cô có hiểu biết nhất định về tâm lý bọn họ. Không phải ai muốn che giấu vết thương đều chờ đợi có một người đến dịu dàng an ủi, trên thực tế, trước mặt bạn, nhân vật phản diện không muốn để lộ vết thương vì không muốn bạn nhìn thấy. Thứ nhất, lòng tự trọng của họ cao hơn người bình thường, thứ hai là không hy vọng bị người ta tìm lấy nhược điểm. Nếu bạn tự cho là đúng quan tâm hỏi han, nhỏ nhẹ an ủi thì càng phản tác dụng.

“Không cần, để tôi tự làm.” Đoạn Cẩn Ngôn từ chối, có chút mất tự nhiên gật gật chân. Hấn hất xì một cái, khẽ bật cười, “Vết sẹo hơi xấu.”

Ngũ Kỳ ngẩng đầu nhìn hấn, cẩn thận quan sát đôi mắt đen láy xinh đẹp một lúc, xác thực câu này hấn nói thật lòng chứ không giả vờ che giấu tự ti rồi gật đầu, im lặng đứng lên.

Lúc này việc tuyệt đối không nên làm đó là lỡ mồm nói linh tinh như: Tôi không thấy xấu, sau đó tự đại kiên trì bôi thuốc cho hấn. Nếu làm vậy không chỉ tự cho là đúng, còn tàn nhẫn, không hề có lợi cho việc tích tụ hảo cảm.

Ngũ Kỳ gật đầu, “Vậy cậu tự bôi thuốc đi, đừng tắm rửa dễ làm nhiễm trùng lắm.” Vừa nói xong, có tiếng gõ cửa, thùng thùng thùng ba cái, rất có lễ phép.

Giọng Đoạn Cẩn Ngôn hơi cao, “Vào đi, cửa không khóa.”

Ngoài cửa vang lên tiếng ồ khóa lắc lắc mà không mở ra, khoe mắt Ngũ Kỳ cứng đờ, nhớ ra lúc mình vào tiện tay khóa luôn cửa.

Ngũ Kỳ ra mở, kết quả cửa vừa mở, một thân hình nhỏ nhắn theo quán tính nhào vào lòng cô.

Thân hình cô gái thơm ngát, mềm mại dựa sát trong ngực, hai tay hoảng hốt che trước ngực mình, đôi mắt to tròn đen láy vì lo sợ mà lấp lánh nước, cho dù tư sắc chỉ thường thường bậc trung, song hiện tại quả thực làm cho người ta xúc động muốn ăn cô.

Ngũ Kỳ thầm may mắn người mở cửa là cô, đổi thành Đoạn Cẩn Ngôn không biết có Liễu Hạ Huệ như mình không, gái đẹp ở trong lòng mà không

loạn.

Tổng Thiên Thiên luống cuống tay chân tì vào người cô đứng thẳng dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch dọa người, giống như vừa nhào vào lòng một xác ướp cổ ngàn năm. Hình như cô định xin lỗi, nhưng miệng hé ra rồi ngậm vào, sợ tới mức không nói ra một câu hoàn chỉnh, đôi mắt đỏ ửng.

Hai tay Ngừ Kỳ khoanh trước ngực tựa vào khung cửa, hứng thú quan sát con thỏ nhỏ bị dọa sợ vỡ mật.

Bé thỏ nhát gan thấy cô như thế, càng sợ hãi hơn, hai chân mềm nhũn, mặt trắng bệch quay đầu dùng ánh mắt cầu cứu Đoạn Cẩn Ngôn ở trong phòng.

Ông quần Đoạn Cẩn Ngôn chưa vén xuống, Tổng Thiên Thiên ngăn người, vụng trộm liếc Ngừ Kỳ đứng bên cạnh rồi lo lắng nhìn hắn, “Cậu bị thương?”

Dù trong tình huống nào, để nữ chính và nam phụ phản diện ở bên cạnh nhau không phải hành động đúng đắn.

Ngừ Kỳ đứng thẳng người, ngăn cản ánh mắt Tổng Thiên Thiên, trước khi Đoạn Cẩn Ngôn mở miệng đã trả lời thay hắn, giọng điệu nhẹ nhàng băng quơ, “Ừ, vết thương nhỏ thôi.” Nói xong giữ chặt eo Tổng Thiên Thiên, kéo cô ấy ra ngoài, trước khi đóng cửa quay đầu liếc thoáng qua, quả nhiên thấy Đoạn Cẩn Ngôn đang nhìn, vì thế gật đầu với hắn, “Nghỉ ngơi thật tốt.” Dứt lời tiện tay khép cửa.

Ngừ Kỳ áp giải Tổng Thiên Thiên đến trước cửa phòng Lục Thiên Lỗi, cô cúi đầu nhìn nữ chính bị dọa choáng váng, cố kìm nén ý cười, vỗ đầu cô ấy, “Thành tích Thiên Lỗi không tốt, cô giúp nó bỏ túc, trước giờ com chiều tôi không hy vọng trông thấy cô ra khỏi căn phòng này.” Nói xong vịn tay nắm cửa, đẩy cô ấy vào.

Có điều Ngừ Kỳ không ngờ, lúc ăn com Tổng Thiên Thiên và Lục Thiên Lỗi không xuất hiện, ngay cả Đoạn Cẩn Ngôn cũng vậy.

Lực hấp dẫn giữa nam chính và nữ chính quả nhiên mạnh mẽ, chẳng qua cô thuận tay đẩy nhẹ một cái, hai người họ tự động dính lấy nhau. Ngày hôm sau mặt Tổng Thiên Thiên đỏ bừng, giống cô vợ nhỏ theo Lục Thiên Lỗi xuống lầu.

Mặt Lục Thiên Lỗi thối hoác muốn cô ngồi xuống cùng ăn điểm tâm, Tổng Thiên Thiên ngạc nhiên sau đó vụng trộm nhìn về phía Ngừ Kỳ, vẻ mặt hoảng loạn.

“Thiên Lỗi bảo cô ngồi xuống thì cô ngồi xuống đi.” Ngừ Kỳ cố ý lạnh lùng nói, giống như có trăm nghìn điều bất mãn với cô ấy.

Đáng tiếc Lục Thiên Lỗi thần kinh thô, không nghe ra, không hề đau lòng nữ chủ, ngược lại cười vỗ bả vai Tổng Thiên Thiên, “Ngồi đi, chị anh cho em ngồi.”

“...” Ngừ Kỳ bỗng nhiên nảy sinh vài phản đồng cảm với Tổng Thiên Thiên, cô ho khan một tiếng, “Tôi ăn xong, các người tự tiện.”

Hai vợ chồng Lục thị đến công ty từ sớm, Ngừ Kỳ vừa lên lầu vừa nhắn tin cho chủ nhiệm lớp xin nghỉ học.

Sức khỏe Đoạn Cẩn Ngôn vốn không tốt, cả người ướt đầm, tối qua hết ho khan lại hắt xì, có vẻ tình huống không khả quan. Chiều qua hắn không xuống ăn com, hôm nay cũng không dậy ăn sáng, không khéo bị sốt rồi.

Lên tầng hai, Ngừ Kỳ gõ cửa phòng hắn, “Có thể vào không?”

Không ai đáp lại.

Tuy rằng chưa được phép đã vào phòng ngủ người ta là hơi thất lễ, nhưng đóng vai nữ phụ kiêu ngạo xấu tính, Lục Ngừ Kỳ chẳng cần quá lễ phép, cô đợi một lúc rồi không chút do dự đẩy cửa vào.

Đoạn Cẩn Ngôn nằm trên giường, quay lưng về phía cửa. Từ góc độ của cô chỉ trông thấy mái tóc đen mềm mại ngắn ngắn dán sát vào càn cổ trắng trẻo. Hắn đắp một cái chăn rất dày, kể cả như vậy vẫn nhìn ra thân hình gầy gò.

Tạm dừng ở cửa một lúc, cô bước vào, vòng qua giường đứng trước mặt Đoạn Cẩn Ngôn, từ trên cao nhìn xuống quan sát hắn.

Khỏe mắt hay nhếch lên nay ửng hồng bất thường, dưới viền mắt có quầng thâm nhân nhợt. Bạc môi ngày xưa hồng hào giờ tái nhợt và nứt nẻ. Chắc là hần sốt, hơn nữa sốt khá cao.

Có điều, có phải hần đang ngủ không thì phải kiểm tra.

Hàng lông mi dài run run, hình như mí mắt hơi giật giật, có lẽ bị ác mộng, có lẽ giả vờ ngủ.

Ngừ Kỳ đứng một lúc, bỗng nhiên hơi khom người, vuron tay đến khi gần chạm vào mặt hắn thì dừng lại.

À, giả vờ ngủ. Nếu ngủ say, hắn sẽ không cảm giác cô bỗng nhiên tiếp cận, giây phút cô tới gần, trong nháy mắt cơ mặt hắn căng cứng, mặc dù lập tức thả lỏng nhưng vẫn bại lộ.

Có điều tại sao hần giả vờ ngủ? Thử cô? Hay vẫn là khổ nhục kế?

Mặc kệ đáp án nào, đúng lúc tiện cho cô tương kế tựu kế. Đối phương đã cho mình cơ hội thể hiện, nếu không lợi dụng thật tốt, cô sẽ thẹn với danh

tiếng nhân viên xuất sắc nhất.

Ngữ Kỳ nhẹ nhàng ngồi xổm xuống trước giường hân, vươn tay phải dịu dàng sờ hai má hân, động tác mềm mại như đang sờ món đồ sứ vô cùng trân quý, tràn ngập thương tiếc.

Ngón tay mềm mại trắng nõn từ từ xẹt qua đuôi lông mày, khóe mắt, cuối cùng nhẹ nhàng trượt xuống cánh môi tái nhợt.

Dừng một chút, cô cúi đầu, khẽ in một nụ hôn lên đôi môi hân.

Đoạn Cẩn Ngôn phiên bản thiếu niên chưa đạt đến trình độ ảnh đế như mười năm sau, sau khi bị Ngữ Kỳ hôn, hân không khỏi hoảng sợ, cơ mặt cứng ngắc trong chớp mắt. Nhưng dù sao BOSS cũng là BOSS, chỉ mấy giây đã khôi phục, như đang ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Ngữ Kỳ nhìn chăm chăm hân hồi lâu, mặc dù cô kiểm chế nhưng khóe miệng vẫn nhếch lên. Vì sợ bản thân cười ra tiếng trước mặt Đoạn Cẩn Ngôn, cô nhanh chóng ra khỏi phòng, đi xuống dưới lầu.

Sau khi căn dặn vú Trương nấu ít cháo trắng và thức ăn nhẹ, lại nói bà đưa cho cô thuốc hạ sốt, sau đó Ngữ Kỳ đi vào phòng bếp rót một ly nước ấm nữa, mới bung trở về phòng Đoạn Cẩn Ngôn.

BOSS phiên bản thiếu niên vẫn đang khổ sở cố gắng giả vờ ngủ, tay Ngữ Kỳ vòng qua sau lưng khép cửa lại, rồi nhẹ nhàng cầm cốc nước trong tay và hộp thuốc để lên đầu giường hân. Sau đó cô xoay người kéo rèm cửa sổ ra một chút để ánh sáng bên ngoài chiếu vào.

Làm xong tất cả, cô tìm một cái khăn mặt sạch sẽ trong nhà vệ sinh, thấm ướt rồi đắp lên trán Đoạn Cẩn Ngôn, thuận tay nhét các góc chăn giúp hân.

Dường như Đoạn Cẩn Ngôn còn chưa muốn tỉnh lại, Ngữ Kỳ không tiếng động cười cười, thuận tay chọn một quyển sách trên giá sách của hân, ngồi bên cạnh xem.

Cũng may quyển sách cô tiện tay lấy không tệ, hoặc có thể nói gu đọc sách Đoạn Cẩn Ngôn không tồi.

Đó là tập văn xuôi “thiên tài Khalil Gibran trên văn đàn Li-băng”. Ngữ Kỳ thuận tay lật hai trang, thấy có một đoạn ý nói:

“Tồn tại chính là nhận thức rõ thánh nhân và tội phạm vốn là huynh đệ sinh đôi, phụ thân họ là ‘Quân vương nhân từ’ của chúng ta. Trong bọn họ có một người ra đời sớm hơn một chút, bởi vậy chúng ta chấp nhận người ra trước lên ngôi hoàng tử.

Nếu không xem từ đầu đến cuối, luận điệu của một câu này rất lệch lạc, song nó thú vị hơn hẳn mấy bài ca tụng mỹ đức, bài nào y chang bài này. Ngữ Kỳ hứng thú xem tiếp, vô tình quên mất thời gian.

Khi cô cảm một môi, ngửa cổ đau nhức ra thì mới nhìn đồng hồ trên bàn học, đã qua nửa tiếng rồi.

Cô vừa ăn điểm tâm nên không có cảm giác gì, nhưng mà Đoạn Cẩn Ngôn cả ngày hôm qua chưa ăn cơm chiều cộng thêm bữa sáng nay nữa thì không biết sẽ có cảm giác thế nào.

Đoán được giờ hân sẽ “tỉnh lại”, Ngữ Kỳ buông quyển sách trên tay xuống, nhẹ nhàng cầm tay phải hân để ở ngoài chăn.

Cái gì gọi là điểm tình túy nhất khi chăm sóc cho bệnh nhân?

Chính là khi hân ốm đau mệt mỏi tỉnh lại, trong chớp mắt nở một nụ cười ấm áp sáng ngời dưới ánh mặt trời với hân, ví dụ lúc này tốt nhất thật tự nhiên nắm tay hân.

Tuy rằng BOSS Đoạn giả vờ ngủ nhưng mà hân thật sự ốm đau và mệt mỏi, một chiều này hân là có chút hiệu quả.

Khoảng một phút sau, lòng mi Đoạn Cẩn Ngôn hơi rung động, Ngữ Kỳ lập tức hiểu đây là khúc đạo đầu của việc hân sắp tỉnh, trong nháy mắt điều chỉnh một chút tư thế ngồi và góc độ.

Trước đây đã nói qua, Ngữ Kỳ là người nổi bật nhất trong các nữ phụ ác độc, kỹ năng biểu diễn của cô tốt đến mức gần như không thể soi mói. Khi một người như vậy tìm đủ mọi cách để làm một người cảm động thì rất ít người may mắn tránh được, càng đừng nói đến thiếu niên lớn lên ở cô nhi viện, từ nhỏ thiếu vắng sự quan tâm và ấm áp.

Vì thế khi Đoạn Cẩn Ngôn từ từ mở mắt ra thì nhìn thấy một bức tranh như thế này.

Ánh nắng ấm áp rực rỡ từ bên ngoài cửa sổ thủy tinh trong suốt chiếu vào như tạo nên cho cô gái ngồi cạnh giường một quang sáng êm dịu. Vì ngược sáng nên không thấy rõ khuôn mặt của cô, nhưng đôi mắt đen xinh đẹp đặc biệt nổi bật trong tâm nhìn mơ hồ của hắn.

Từ trước đến nay đôi mắt này luôn đầy cao ngạo thế nhưng lúc này lại không có một chút kiêu căng và khinh thường, chỉ chuyên chú nhìn chăm chăm hắn, mang theo một tia lo lắng không dễ phát hiện. Tiếp theo, dường như thấy hắn tỉnh lại, cô sùng sốt trong chốc lát, đôi mắt đen dần hiện rõ vui sướng.

Hắn đã nhìn thấy cô cong khóe miệng, hoặc luôn vênh váo cau có. Nhưng khi cô cười lộ lên, giống như băng chảy tuyết tan, miếng băng mỏng rạn nứt, hoặc giống giây phút hoa lê đầu cành bung nở, tươi đẹp động lòng người. Liếc mắt nhìn một cái, chỉ cảm thấy thời gian lúc này như ngừng lại.

Đoạn Căn Ngôn ngạc nhiên mấy giây, theo bản năng đáp lại Ngữ Kỳ một nụ cười mỉm yếu ớt.

“Cậu cảm thấy thế nào?” Lúc Ngữ Kỳ hỏi những lời này đã thu lại ý cười, khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt như trước.

Thứ hiếm có mới đáng quý. Chính vì bình thường Lục Ngữ Kỳ không thích cười, cho nên khi cô cười lộ lên thì ai nấy đều kinh ngạc.

Đoạn Căn Ngôn cố gắng ho khan hai tiếng để thanh thanh cổ họng, nhưng âm thanh mang bệnh vẫn hơi khàn khàn, “Cô không đi học à?”

Ngữ Kỳ chăm chú nhìn ánh mắt hắn một lát, không cười, cực kỳ nghiêm túc nói, “Tôi đã nói cậu là người của tôi.”

“... Cho nên?” Đoạn Căn Ngôn không biết vì sao lại không muốn nhìn thẳng vào mắt cô, hàng mi dài run rẩy.

Lấy chỉ số thông minh của hắn không thể không hiểu ý của cô, hỏi như thế rõ ràng đang giả ngu. Người con gái giả ngu về mặt ngây thơ vì muốn người con trai nói thêm lời ngon tiếng ngọt, Đoạn Căn Ngôn giả ngu... Chẳng lẽ định từ chối cô?

Kỳ thật căn cứ vào ánh mắt biết nhìn xa và thủ đoạn vì đạt được lợi ích mà bất chấp tất cả của hắn, nên Ngữ Kỳ không hề lo lắng, bất kể thế nào Đoạn Căn Ngôn cũng không thể cự tuyệt người thừa kế tập đoàn Lục thị. Chẳng lẽ hắn muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt, xài chiêu dục nghề nghiệp hoàn cự?

Ngữ Kỳ không cho hắn có cơ hội này, giận tái mặt lạnh lùng nói, “Cho nên, tôi không muốn bỏ bạn trai đang bị bệnh đi học một mình.”

Vốn dĩ Đoạn Căn Ngôn định chống cánh tay chuẩn bị ngồi dậy, nghe cô nói như vậy cánh tay liền mềm nhũn trực tiếp ngã lại trên giường, biểu tình trên mặt ngờ ngác như bị kích thích rất lớn.

Ngữ Kỳ thấy vẻ mặt hắn như vậy, trong lòng không khỏi nổi lên vài phần trêu chọc, nghiêng người quỳ một gối xuống ở mép giường, cúi người xuống, hai tay cố định hai bên đầu hắn, giọng đề thấp không rõ hồn giận hỏi, “Cậu không muốn sao?”

Khuôn mặt Lục Ngữ Kỳ xinh đẹp nhưng có một loại khí thế sắc bén mạnh mẽ, hơn nữa tư thế này vô cùng áp bức, ngay cả Đoạn Căn Ngôn cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

“Sao?” Ngữ Kỳ nheo mắt nhìn hắn, “Thật sự không muốn?”

Đoạn Căn Ngôn hoàn hồn, đôi mắt cúi xuống nhẹ nhàng nói, “Không có.”

Mượn ưu thế vị trí lúc này, cô tự nhiên hôn một cái lên trán hắn, “Ngoan.”

Nhìn hắn giống như rơi vào trạng thái đại não dừng hoạt động, Ngữ Kỳ nín cười từ trên giường đứng lên, “Thuốc và nước đặt ở đầu giường, cậu nhớ uống.”

Thấy cô sắp ra khỏi cửa phòng, Đoạn Căn Ngôn đột nhiên mở miệng “Ngữ Kỳ đi đâu vậy?”

...

Không biết có phải vì lúc này thân thể yếu ớt nên tâm lý yếu ớt theo không? Giọng điệu BOSS Đoạn lúc này rất giống đứa bé không có cảm giác an toàn, chỉ không biết là giả vờ hay thật sự.

Bước chân Ngữ Kỳ ngừng một lúc, cuối cùng không nói gì. Cô nhẹ nhàng đóng cửa, xuống lầu đi thẳng vào phòng bếp, múc bát cháo nhỏ bê lên.

Đoạn Căn Ngôn dường như nghĩ cô đi rồi, thấy cô bụng một chén cháo xuất hiện nên hơi kinh ngạc.

Nhét cháo vào tay hắn, Ngữ Kỳ xoay người ngồi bên cạnh, “Ăn đi, tối hôm qua và sáng nay cậu còn chưa ăn gì.”

Kỳ thật nhìn thấy bộ dáng ốm yếu cộng thêm cổ tay mảnh khảnh hơi run rẩy bụng cháo của hắn, làm lòng cô cũng hơi lo. Nhưng Ngữ Kỳ không định dứt cháo cho hắn, dù sao cô cũng là một đại tiểu thư kiêu ngạo lạnh như băng, hôm nay cô đã dịu dàng rất nhiều rồi, còn săn sóc hơn nữa thì có vẻ giả tạo.

Đoạn Căn Ngôn chậm rãi dùng thìa khuấy cháo lên, giọng thần nhiên: “Minh bị phỏng khi mới vào ở trong cô nhi viện được mấy ngày.”

Ngữ Kỳ nghe vậy sùng sốt, không nghĩ tới nhanh như vậy hắn đã bắt đầu 'kể chuyện quá khứ', vội vàng điều chỉnh vẻ mặt, “Hà?”

“Mấy đứa bé mới tới luôn bị bắt nạt.” Hấn chậm rãi nói, tiếng hơi khàn, nhưng đã bỏ bớt nét ôn hòa giả dối ngày thường, nghe thuận tai hơn, “Bọn nó bảo mình vào phòng bếp tìm đồ, nhưng khi mình vừa đi vào thì bọn nó liền đóng cửa lại. Trong phòng bếp tối đen như mực không thể nhìn thấy gì cả. Mình nấn nĩ chúng nó mở cửa, nhưng chúng nó chỉ đứng ngoài cửa vui vẻ cười nhạo mình...” Hấn nói xong thì cười rộ lên, chỉ là độ cong khóe miệng hơi cứng ngắc, “Cuối cùng tất cả đều bỏ đi, bỏ lại tôi một mình.”

Lúc như thế này không cần nói gì hết, Ngừ Kỳ vòng ra đằng trước ngồi, muốn cầm tay hấn, lại thấy trong tay hấn bùng cháy, tay giờ lên giữa không trung không biết đặt ở đâu, cuối cùng dừng lại trên mái tóc mềm mại đen bóng, xoa nhẹ đầu mang ý trấn an.

Bị đối đãi như con chó nhỏ khiến Đoạn Cẩn Ngón sững sờ, vẻ mặt ngẩn ngơ, đỡ dần hơn ngày thường, rốt cuộc cũng không trào dâng nổi cảm giác bi thương, hấn đành nhặt nhẻo tiếp tục kể, “Sau đó mình không cần thận làm đồ ẩm nước đang đun trên bếp.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Ban đầu Đoạn Cẩn Ngón tưởng có một cô bạn gái tính cách kiêu ngạo, hống hách ngang ngược là việc cực kì vất vả. Dù sao, túp con gái từ nhỏ là trung tâm vũ trụ hoặc ít hoặc nhiều đều không quan tâm đến suy nghĩ của người khác, không hề nương tay giảm đập lên lòng tự trọng người khác. Cái đó gọi là gần vua như gần cọp.

Thế nhưng ngoài dự kiến, mặc dù thoát nhìn từ xa Lục Ngừ Kỳ giống bông hồng kiêu ngạo, xinh đẹp nhưng đầy gai, sau khi cắt hết gai thì phát hiện cô là đoá mẫu đơn, biết thời thế biết cách cư xử, không để người ta phải khó xử.

Trên thực tế, ở bên cạnh cô rất thoải mái, không có cảm giác mỗi một từ tận tâm hồn như những cô gái khác.

Cô không nói nhiều không dính người, không giống một số người một ngày mấy chục cuộc điện thoại, mấy chục tin nhắn, cần vắt óc ra dỗ dành. Hấn cho rằng vì tính cô cao ngạo, nhưng khi hấn gọi điện hoặc gửi tin nhắn cho cô, lần nào cô đều trả lời nhanh chóng, không có nửa điểm có lệ hay nhấn vội vàng.

Nhìn bề ngoài có vẻ cô rất mạnh mẽ, thực ra cô rất tôn trọng người bên cạnh, làm việc đều lo lắng chu toàn, không khiến người khác rơi vào cảnh xấu hổ. Bình thường sắc mặt cô lạnh nhạt, nhưng rất dễ dàng bị chọc cười, lúc cô cười rất được.

...

Cuộc đời Đoạn Cẩn Ngón có vẻ bi thảm. Từ nhỏ đến lớn, phái nữ hấn gặp không phải là mấy cô bé lời thôi, bạo lực ở cô nhi viện thì là thiên kim nhà giàu điều ngoa trong trường học. Cho nên điều những cô gái xuất thân từ gia đình có gia giáo một chút đều có thể làm được thì trong mắt hấn, tiểu thư như Ngừ Kỳ thật hiếm có.

Đây chưa phải năng lực thực sự của Ngừ Kỳ, để thành công sắm vai một đại tiểu thư cao ngạo, cô đã hạ thấp tiêu chuẩn của mình xuống hai bậc, nhưng cũng may Đoạn Cẩn Ngón yêu cầu không cao, vậy là đủ rồi.

Trong nháy mắt, tới tháng mười hai, thời tiết dần trở lạnh, quần áo trên người cũng dày lên.

Khi Đoạn Cẩn Ngón mở tủ quần áo thì ngẩn người —— áo phao, áo gió, áo lông còn nguyên mác nhét đầy ngăn tủ.

Chỉ có thể là Lục Ngừ Kỳ.

Hôm sau, hấn chuẩn bị rất nhiều câu điều vô dụng, bởi vì căn bản cô không hỏi mấy câu đại loại như: Có thích quần áo em đưa cho anh không, hoặc quần áo em mua cho anh đẹp không. Cô nhìn hấn thay áo gió màu đen, cười nói thật đẹp trai.

Từ giây phút ấy, đột nhiên Đoạn Cẩn Ngón cảm thấy không thể tiếp tục dùng ánh mắt của kẻ săn mồi với cô gái này, thậm chí hấn có phần khâm phục cô. Cô không kẻ lè bộ này đẹp không, cũng chẳng nói bộ này của hãng này, tốn bao nhiêu tiền, cô chọn bao lâu, cô chỉ khen một tiếng đẹp trai, dùng giọng điệu thật lòng khen ngợi.

Quả thật Lục Ngừ Kỳ kiêu ngạo nhưng lòng dạ rộng rãi. Có một số người mới trả giá, hy sinh một chút đã lải nhải nửa tháng, nhưng cô không thể. Đoạn Cẩn Ngón bất chợt cảm thấy may mắn bởi vì có cô bạn gái như thế.

...

Mấy ngày sau là lễ Noel, thời điểm tài xế đánh xe tới đón bọn họ cũng mang theo vẻ mặt tươi cười.

Ngừ Kỳ nhìn hộp quà đóng gói đẹp đẽ ở ghế trước, “Chú tặng vợ à?”

“Không phải, cho con gái, nó xin tôi đã lâu.” Lái xe một bên đánh tay lái một bên cười nói.

Ngữ Kỳ thân nhiên cười, “Chú là người cha tốt.” Dứt lời, Đoạn Cẩn Ngôn liếc cô một cái.

Cô không khỏi nhú mày, “Sao vậy?”

Đoạn Cẩn Ngôn gờ tay sờ mũi, ngón trỏ thon dài với khớp xương rõ ràng cọ vào sống mũi cao thẳng, mỗi động tác đều đẹp mắt. Hình như hơi xấu hổ, khóe miệng hần khẽ nhếch, bật cười, “Gần đây hình như em hay cười hơn.”

Trong lòng ‘bộp’ một tiếng, Ngữ Kỳ thăm mắng dạo này mình thả lỏng, vội vàng treo biểu cảm cao quý, lạnh như băng lên, “Thật không?”

Có lẽ hiếm khi thấy cô có phản kích động, bạc môi Đoạn Cẩn Ngôn sung sướng cong cong, đùa giỡn, “Em nên cười nhiều hơn, lúc em cười rất được.”

“...” Ngữ Kỳ nhìn chằm chằm hần một lúc, bật cười, “Anh cũng thế.”

Đoạn Cẩn Ngôn rất ít khi bị người trêu chọc, sau vài giây mới nhận ra câu “Anh cũng thế.” có ý tứ gì, nhất thời nụ cười nơi khóe miệng trở nên hơi cứng, vội ho một tiếng làm như ngưng ngừng dời tầm mắt.

Bên trong xe tạm thời im lặng, nhưng sự im lặng này rất nhanh bị phá vỡ. Tiếng nhạc chuông chói tai bỗng dưng vang lên, lái xe liếc di động đặt bên cạnh, không nhận, chắc là bận tâm thời gian làm việc không được nhận điện thoại riêng.

Thị lực Ngữ Kỳ cực kì tốt, liếc qua thấy trên màn hình hiển thị hai chữ “Bà xã”, “Chú nghe đi, không sao.”

Đúng là bà xã chú ấy gọi, báo rằng trên đường con gái tan học bị tai nạn xe cộ, đang cấp cứu.

Xe phanh kịch một cái, người Ngữ Kỳ và Đoạn Cẩn Ngôn theo quán tính lao về phía trước, hộp quà màu hồng trên bệ xe rơi xuống.

Ngữ Kỳ có chút không đành lòng, mở miệng, “Chú tới bệnh viện đi, bọn cháu tự về, dù sao còn một đoạn thời.”

Lái xe cảm kích liếc nhìn cô một cái, nhưng hiển nhiên còn do dự, nhưng Ngữ Kỳ và Đoạn Cẩn Ngôn đã nhanh chóng xuống xe.

“Cảm ơn.” Lái xe nói ra hai chữ rồi đạp mạnh chân ga, tay đánh bánh lái đổi hướng, phi như bay.

Mới sáu giờ trời đã nhá nhem. Con đường trống trải không một bóng xe, xuyên qua tán cây đen thui, loáng thoáng trông thấy mấy căn biệt thự phía trước. Khác với không khí ấm áp mở điều hòa bên trong xe, không khí bên ngoài lạnh thấm vào xương, thở ra một hơi có làn sương trắng.

Ngữ Kỳ chà chà chân, tự nhiên khoác cánh tay Đoạn Cẩn Ngôn, “Chúng ta đi thôi.”

Buổi tối gió lạnh thổi qua hai má gây đau đớn, độ ẩm trên người tan biến hết. Khí lạnh theo cổ áo, cổ tay áo cố gắng chui vào trong, cả hai người run rẩy. Dưới ngọn đèn đường bóng hai người bị kéo thật dài, quần quýt lấy nhau.

Đi một lúc, bàn tay để bên ngoài lạnh đến độ sắp đông cứng, tay Ngữ Kỳ đang khoác khừ tay hần di chuyển, chui vào túi áo. Tưởng rằng sắp được sưởi ấm, ai ngờ tay hần lạnh y chang tay cô phơi trong gió hồi lâu.

Cô nghiêng đầu nhìn hần, “Có cần gọi điện về gọi người lái xe đến không?” Tầm này chắc Lục Thiên Lỗi đã về nhà, bảo lái xe chuyên đưa đón nó đến cũng được.

Đoạn Cẩn Ngôn hít hít mũi, có lẽ mũi bị tắc, giọng hơi buồn, “Không cần, cũng sắp đến.”

Ngữ Kỳ bỗng nhiên dừng bước, Đoạn Cẩn Ngôn nghi hoặc dừng lại theo. Hần quay đầu thấy cô đang tháo khăn quàng trên cổ mình nên mở miệng hỏi, “Làm sao vậy?”

Cô không trả lời mà kiễ mũi chân, hai tay choàng qua cổ hần, cẩn thận quàng cho hần chiếc khăn quàng cổ còn mang theo độ ẩm cơ thể. Thật ra hôm nay cô có mang theo mũ len, đội mũ len có thể cản bớt gió lạnh, nhưng cô ranh mãnh không đội. Đúng vậy, cô cố tình, cô muốn làm một khổ nhục kế nhỏ.

Đoạn Cẩn Ngôn nhìn động tác của cô, trong khoảng thời gian ngắn ngăn cả người, quên nói lời cảm ơn, chỉ ngu ngơ nhìn cô.

Cô mím môi, chớp mũi đông lạnh đỏ bừng, đôi mắt đen láy dưới bóng đêm rất xinh đẹp. Một cơn gió lạnh bỗng nhiên thổi qua, hình như cô hơi run một chút, vô ý thức rút cổ song vẫn tiếp tục hoàn thành động tác trên tay.

Đoạn Cẩn Ngôn cảm thấy chỗ tay cô không cẩn thận chạm vào trở nên mềm mại lạ thường, trái tim bỗng nhiên đập nhanh hơn, mềm mại hơn, như sóng gợn từng tầng từng tầng, giống như cơ thể ấm áp hần lên.

Hần không nhịn được cúi đầu gọi cô, “Ngữ Kỳ.”

Cô định lên tiếng thì bị chặn lại. Đôi môi hần lạnh lẽo mềm mềm dán lên môi cô, mang theo hơi lạnh.

Bỗng nhiên Đoạn Cẩn Ngôn không còn suy nghĩ muốn báo thù. Chiếm đoạt Lục thị thì sao, giỏi giang hơn Lục Thiên lỗi thì sao, không gì so sánh được với cô ở bên cạnh trong buổi tối mùa đông rét lạnh mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Ngoại truyện nam phụ phản diện Bạch liên hoa phần 1

Tận khi hai người đã kết hôn, Đoạn Cẩn Ngôn vẫn duy trì mặt nạ ôn hòa tao nhã, chưa từng biểu lộ ra bản tính lạnh lùng, nham hiểm của hắn.

Bởi vì hắn một mực tin rằng, bản thân được Ngữ Kỳ ‘thích’ là vì hắn giả vờ dịu dàng. Nếu có một ngày hắn không cẩn thận để lộ bộ mặt thật của mình thì cô sẽ rời khỏi hắn.

Nhưng mà chuyện đời không chiều lòng người, hắn càng muốn duy trì bộ mặt ôn nhu giả dối này thì càng có người muốn khiêu khích hắn.

Mà gã định gây sự kia chính là trợ lý mới của Ngữ Kỳ – Trương Tuấn.

Trương Tuấn mới du học ở nước ngoài về, có học thức có tướng mạo có phong độ, vừa vào công ty đã cầm tù không ít trái tim đồng nghiệp nữ.

Không biết vì tiền đồ bản thân hay xuất phát từ chân tâm, vị trợ lý này tương đối ân cần, chu đáo với Ngữ Kỳ, gần như theo đuổi quang minh chính đại, giống như không biết cô là gái đã có chồng —— có lẽ anh ta dám làm như vậy vì biết chồng của cô dựa hơi vợ thăng tiến. Cho nên, vốn tự nhận diện mạo và năng lực đều không thua kém Đoạn Cẩn Ngôn, anh ta dần nảy sinh dã tâm.

Mặc dù ở công ty Đoạn Cẩn Ngôn nổi tiếng là người có tính tình ôn hòa, nhưng nói đến cùng hắn không phải loại người lương thiện thật sự. Có người nghĩ muốn dẫm đạp hắn để đi lên thì hắn không thể không phản kích.

Những năm gần đây, hắn bắt động thanh sắc bố trí không ít tâm phúc bên cạnh Ngữ Kỳ, muốn đuổi một trợ lý nhỏ nhoi, không có thế lực, không có hậu thuẫn ra khỏi công ty là chuyện dễ dàng như trở bàn tay. Không quá nửa tháng, vị trợ lý kia bị cả công ty công khai xa lánh rồi cuộc nộp đơn xin từ chức, ôm hộp giấy ra khỏi công ty.

Loại bỏ một đối thủ dễ dàng như vậy, Đoạn Cẩn Ngôn vô cùng hài lòng, trên mặt nở nụ cười cả ngày.

Ngữ Kỳ không phải kẻ ngốc, những gì hắn làm cô đều nhìn thấy rõ ràng. Đương nhiên, cô không để ý đến mấy chuyện ngầm ngầm này. Chỉ cần khi còn sống, người trong lòng hắn thích là cô, thì hắn sẽ không đến tìm nam nữ chủ gây phiền toái, cái khác cô không quan tâm.

Thế nhưng Đoạn Cẩn Ngôn vui vẻ biểu hiện thật sự quá rõ ràng, cô đành phải buông điều khiển từ xa trong tay, nhích lại gần cái gối đầu sau lưng, làm bộ không biết hỏi, “Hôm nay có chuyện gì vui à?”

Hắn vừa tắm rửa xong, đang ngồi ở mép giường lau tóc, nghe vậy quay đầu lại nhìn cô mỉm cười, nụ cười dịu dàng trước sau như một. Đoạn Cẩn Ngôn không hồ là Đoạn Cẩn Ngôn, nói dối mà mặt không đổi sắc: “Ừ, lâu rồi hôm nay mới ký được một hợp đồng.”

Ngữ Kỳ đồng dạng là người có kỹ năng biểu diễn cao, nghe nói như thế trên mặt không hề khác thường, chỉ vẫy tay về phía hắn, “Anh lại đây.”

“Hà?” Đoạn Cẩn Ngôn nhìn cô một cái rồi thuận theo leo lên giường, dịu dàng cười hỏi: “Làm sao vậy?”

Ngữ Kỳ nhú mày không nói, vô cùng tự nhiên đưa tay nhận lấy khăn lông trong tay hắn, động tác thành thạo giúp hắn lau tóc ướt.

Đoạn Cẩn Ngôn sững sờ, hơi mất tự nhiên nghiêng người sang để cô lau dễ hơn, sau đó bất động thanh sắc kéo chăn qua che khuất phần bắp chân —— Kết hôn mấy năm nhưng đến giờ hắn vẫn không muốn để cô nhìn thấy chỗ bị phỏng trên chân mình, cũng như hắn không chịu tháo xuống cái mặt nạ giả dối, lấy diện mạo thật đối mặt với cô.

Ngữ Kỳ làm bộ như không thấy, chỉ nhẹ nhàng bâng quơ nó, “Anh không thích Trương Tuấn sao?”

Đoạn Cẩn Ngôn đã không còn là Đoạn Cẩn Ngôn trước kia, hiện tại hắn sánh ngang với ánh đế. Nghe thấy vấn đề này hắn không chút khẩn trương, chỉ nghiêng đầu khẽ cười nhìn cô: “Không có, sao em lại nghĩ như vậy?”

Ngữ Kỳ liếc hắn một cái, không nói gì, chỉ tiếp tục động tác trong tay, lau đến gần khô mới dừng lại.

Nhất thời bầu không khí trầm lắng bao trùm lên hai người, tuy nét mặt Đoạn Cẩn Ngôn vẫn như thường, nhưng trong lòng bắt đầu hoảng loạn. Ngữ Kỳ yên lặng nhìn hắn một lúc, cuối cùng chỉ bất đắc dĩ cười một tiếng, tiến lên trước khẽ tựa đầu trên vai hắn, khẽ nói: “Anh là chồng của em, anh không thích ai, đương nhiên có quyền khai trừ người đó.”

Đoạn Cẩn Ngôn ngẩn người, hơi chần chừ nhìn về phía cô, “Em... biết?”

Ngữ Kỳ mỉm cười, ngẩng mặt lên hôn khoe môi hân một cái: “Anh không muốn để em biết, em vĩnh viễn sẽ không biết.”

Một lát sau, Đoạn Căn Ngôn đưa tay ôm cô vào lòng, cầm tựa vào đỉnh đầu cô, có chút không tin nổi, giọng mang một tia dò xét không dễ phát hiện: “Em không tức giận?”

Ngữ Kỳ cười, im lặng, chỉ vươn tay ôm thắt lưng hân thay cho câu trả lời.

Yên tĩnh một lúc lâu, cô nghe thấy tiếng hân từ đỉnh đầu truyền đến, trầm thấp mà từ tốn, không còn ngây ngô như trước kia, mà trở nên chín chắn hơn qua năm tháng, “Ngữ Kỳ.”

“Hả?”

“Cảm ơn.”

Ngữ Kỳ im lặng trong chốc lát rồi nói khẽ: “Vợ chồng với nhau không cần nói cảm ơn.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Ngoại truyện nam phụ phản diện giả Bạch liên hoa phần 2

Từ khi Ngữ Kỳ ngầm đồng ý chuyển hân đuổi Trương Tuấn ra khỏi công ty, hình như hân hiểu cô không để ý đến một số thủ đoạn mà hân sử dụng, song không quá chắc chắn vì thế hân bắt đầu thử dò xét.

Đầu tiên hân trắng trợn sắp xếp ‘quân’ của bản thân vào các chức vụ quan trọng, sau đó từ từ loại bỏ các phe đối lập, cả công ty dần biến thành vương quốc của hân——những điều này đều nằm trong dự tính của Ngữ Kỳ. Những người phải trải qua tuổi thơ tương đối bi thảm, hoặc trở nên tự ti e dè hoặc là biến thành người đầy dâm.

Rõ ràng Đoạn Căn Ngôn thuộc loại thứ hai và có biểu hiện giống loại người đó — Bề ngoài bọn họ trông rất mạnh mẽ, thật ra cực kì khuyết thiếu cảm giác an toàn. Trong tiềm thức họ cho rằng chỉ khi nắm địa vị, quyền thế cao hơn người khác, quyền lực tối cao mới bảo đảm bản thân không quay về cảnh bị người ta bắt nạt như trước kia. Mà người dâm càng sâu thì ắt sẽ sinh ra một loại tâm lý muốn báo thù, bọn họ muốn nhìn thấy những người từng chà đạp họ quỳ xuống trước mặt họ cầu xin tha thứ.

May mắn thay hiện nay Đoạn Căn Ngôn không còn suy nghĩ báo thù người nhà họ Lục. Sở dĩ hân nắm chặt quyền hành trong công ty của mình đại khái là sợ có một ngày hân rơi xuống tình trạng khó khăn trước đây.

Hiểu rõ những điều này nên Ngữ Kỳ không ngăn cản hân. Đối với việc hân làm, cô mở một con mắt nhắm một con mắt, làm bộ như không biết.

Thế nhưng Đoạn Căn Ngôn không biết cô có tình không quan tâm, nên thường chìm trong trạng thái mâu thuẫn —— hân muốn tranh thủ đủ để bảo đảm địa vị quyền thế bản thân, nhưng không muốn cô nhìn thấy bộ mặt thật nham hiểm, xấu xa của mình.

Cho nên mới xuất hiện tình huống như thế này —— Thủ đoạn hân dùng trong công ty càng ngoan tuyệt thì biểu hiện trước mặt cô càng dịu dàng. Những năm gần đây kỹ năng biểu diễn của hân không ngừng nâng cao, dù là Ngữ Kỳ cũng không thể tìm được nửa điểm mất tự nhiên trên khuôn mặt tươi cười vui vẻ, ấm áp của hân.

Nhưng dù kỹ năng biểu diễn của hân gần như hoàn mỹ cũng không thể che giấu hết mọi thứ, vì suy nghĩ quá độ trong thời gian dài nên hân càng gầy yếu. Theo góc độ trung y mà nói, hân vốn thể hàn, tâm tư quá nặng sẽ khiến thể lực tiêu hao nhanh hơn. Ví dụ khó đi vào giấc ngủ thậm chí mất ngủ, cùng với một loạt tình trạng tay chân rét run, mặt không có chút máu, dễ mệt mỏi.

Tuy rằng ở trước mặt cô, hân che dấu sự mệt mỏi và mất ngủ rất khéo, nhưng mà thân thể hân ngày càng gầy yếu hơn trước, tay cũng dần lạnh hơn nên không thể lừa được cô, rõ ràng nhất chính là viên mắt hân càng ngày càng thâm đen.

Trong một buổi tối trần trọc khó ngủ, Đoạn Căn Ngôn đoán Ngữ Kỳ đã ngủ rồi mới dám lật người, mở to mắt ngăn người nhìn trần nhà. Có điều lần này hân luôn cảm thấy có gì đó khác thường, như thể có ai đó đang nhìn chằm chằm mình. Hân bán tín bán nghi quay đầu thì thấy người vốn nên ngủ say lúc này lại vô cùng tỉnh táo nhìn mình, ánh mắt hiểu rõ như đã nhìn thấu hân từ lâu.

Hân ngẩn ra nhưng rất nhanh phản ứng lại, như bình thường mỉm cười một cái, âm thanh trầm thấp dịu dàng dễ nghe vang lên trong bóng tối, “Không ngủ được sao?”

Ngữ Kỳ cảm thấy lúc này quả thực nên vỗ tay khen ngợi hân, một câu vô cùng đơn giản đã quét sạch sẽ nghi vấn của mình, thậm chí còn thể hiện giống

như cực kỳ quan tâm. Nhưng cô không muốn để hấn lừa dối thêm nữa, sớm muộn gì cũng có một ngày vì hấn giấu mọi thứ trong lòng mà sinh ra tâm lý vận vẹo, hơn nữa trước mắt tình trạng sức khỏe không cho phép hấn tiếp tục miễn man suy nghĩ.

Cô không nói gì, chỉ giờ tay nhẹ nhàng xoa viên mắt hấn, cười như không cười nhìn hấn. Ngón tay cô ấm nóng chạm vào làn da lạnh như băng, cảm xúc ấm áp đặc biệt rõ ràng, theo bản năng hấn nháy mắt một cái, rồi lại cười dịu dàng, giống như không có việc gì hỏi, “Làm sao vậy?”

“Lời này hấn là do em hỏi anh.” Ngừ Kỳ nhủ mảy, bàn tay trước mắt hấn dừng lại rồi di chuyển xuống, thò tay vào trong chăn, xuôi theo cánh tay đụng đến tay trái hấn, nhẹ nhàng cảm rồi thở dài một tiếng, “Đôi mắt như gấu trúc, tay cũng lạnh như tảng băng.”

Đoạn Căn Ngôn hơi ngạc nhiên, còn chưa kịp nói gì, một thân thể ấm áp đã tiến vào trong chăn, như một lò sưởi vậy, sau đó vang lên tiếng cô hàm chứa sự trêu chọc ——

“Công phu sưởi ấm của em như thế nào?”

Hấn cúi đầu, đón nhận tầm mắt đầy vui vẻ của cô, ngẩn ra một lúc rồi khẽ nói, “Quay về ngủ đi, anh không sao, em như vậy dễ bị cảm.” Lúc nói lời này hấn đã bỏ đi nụ cười dịu dàng mọi khi, bên trong có thêm vài phần chân thành.

Ngừ Kỳ vươn cánh tay vòng qua thắt lưng hấn, nhủ mảy nhìn hấn nói, “Nếu em bị cảm cũng không sao, dù sao qua một tuần rồi sẽ tốt lên, nhưng nếu đổi thành người nào đó chắc qua nửa tháng chưa khỏi hấn.”

Cô nói đúng lần trước hấn không cẩn thận để nhiễm lạnh dẫn đến cảm mạo, lặp đi lặp lại qua một tháng mới dứt bệnh, dĩ nhiên hấn hiểu câu trêu đùa này. Làm một người đàn ông, thể chất còn yếu hơn phụ nữ, cho dù là Đoạn Căn Ngôn cũng không khỏi xấu hổ.

Ngừ Kỳ như vô tình nói, “Như vậy, ngày mai chúng ta tìm mấy người bảo thủ kia ăn bữa cơm đi.” Dừng một chút, cô cười, “Đến lúc nên nhắc nhở bọn họ.”

Cô nhảy đề tài quá nhanh, Đoạn Căn Ngôn nhất thời sững sờ, “... Cái gì?”

Ngừ Kỳ bật cười, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hấn nói tên vài thành viên hội đồng quản trị, sau đó hơi lùi lại, rồi trực tiếp nói, “Thông báo cho bọn họ vài câu, sau này bọn họ không dám đối nghịch với anh nữa.”

Đoạn Căn Ngôn hoàn hồn, theo bản năng lập tức đeo cái mặt nạ dịu dàng ấm áp, mỉm cười dùng giọng điệu vô cùng công bằng chính trực nói hội đồng quản trị lo nghĩ cho công ty Lục thị như vậy rất tốt, kỳ thật hấn không thêm để ý. Cô nghe hấn nói khẩu thị tâm phi cũng không lên tiếng, cười như có như không nhìn hấn.

Trầm mặc trong chốc lát, Ngừ Kỳ từ từ mở miệng, “Chúng ta là vợ chồng, giữa vợ chồng với nhau không cần giấu diếm.”

Hấn im lặng một lát, không khỏi bắt đầu suy đoán có phải cô đã sớm biết tất cả hay không, giọng khàn khàn nói: “Ngừ Kỳ, em nghe anh giải thích ——”

Cô đề lại môi hấn, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, “Không có gì cần giải thích, em không có ý trách móc anh. Em nói rồi, anh là chồng của em, anh không thích ai đương nhiên có thể khai trừ người đó, bồi dưỡng thể lực của mình cũng không có gì không đúng. Song mấy người thành viên hội đồng quản trị đều là cấp nguyên lão, đã cống hiến cho công ty hơn nửa đời người, động đến bọn họ khó tránh khỏi làm lòng người dao động, cho nên em hy vọng mọi người có thể chung sống hòa bình.” Dừng một chút, cô còn nói tên vài thân tín của mình, “Còn mấy người này anh có thể yên tâm dùng.”

Đoạn Căn Ngôn tựa hồ vẫn có chút không thể tin, cảnh giác cẩn thận hỏi, “... Bọn họ đều là người của em, cho nên anh không hề động đến bọn họ.”

Những lời này của hấn đều là thật, từ trước đến nay hấn có chừng mực, không đụng tới thủ hạ tâm phúc của cô, từ điểm này có thể thấy hấn cẩn thận quá mức.

Ngừ Kỳ buồn cười, không để ý vào thời điểm này mà hấn còn cẩn thận quá, dù sao sau này hấn sẽ hiểu lời nói của cô là thật. Cô híp mắt bảo, “Không cần nghĩ nhiều, yên tâm ngủ đi.” Dừng một chút, cô hơi bắt mắt ôm thắt lưng của hấn thật chặt, “Nếu tiếp tục gầy xuống nữa thì thắt lưng của anh sẽ nhỏ hơn em đó.”

Đoạn Căn Ngôn ngạc nhiên, cuối cùng từ từ đưa tay ôm lấy cô.

Ước chừng một phút sau, Ngừ Kỳ đang nhắm mắt lại nói, “Căn Ngôn?”

Đang suy nghĩ nên hấn trả lời theo bản năng, quả nhiên khi cô nghe tiếng trả lời, bất đắc dĩ ngẩng đầu lên từ trong ngực hấn, “Em nói những lời này vì để anh yên tâm ngủ, mà không phải khiến anh càng thêm khó ngủ.” Dừng một chút, cô nâng tay vuốt hai má hấn, “Rốt cuộc anh muốn thế nào mới chịu ngủ một giấc ngon lành mà không nghĩ đông nghĩ tây?”

Đoạn Căn Ngôn không biết nên trả lời như thế nào, chỉ theo bản năng dịu dàng cười một cái.

“... Không muốn cười thì đừng cười.” Ngừ Kỳ cảm thấy bất đắc dĩ, “Em là vợ của anh, ở trước mặt em anh không cần mệt mỏi như vậy.”

Nhưng mà thói quen đã lâu đâu thể thay đổi trong một sớm một chiều, hấn ngẩn người, lại nở nụ cười ôn hòa theo bản năng.

“...” Ngừ Kỳ không biết nên nói cái gì, đành nhận thua đứng lên, “Thôi, để em đi lấy cho anh một ly sữa nóng.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chương 6

Thế giới thứ hai

Tiến công chiếm đóng nam phụ làm ngư lang

Chương 6:

Bài hát tiếng Anh không biết tên với giai điệu mềm mại, thanh thoi quanh quẩn bên tai, như tơ lụa màu đen như có như không lướt qua tai. Ngọn đèn mờ ảo khi mờ khi tỏ quần quýt với bầu không khí lãng mạn ái muội, đồng thời có một ma lực khiến người ta không tự chủ bình tĩnh lại. Tuấn nam mỹ nữ đi qua đi lại, mỗi khi có khách nữ để lại mùi hương nồng, mấy phút sau mới tan hết.

Bàn làm bằng gỗ hồ đào châu Mỹ phủ khăn ăn trắng tinh, người pha chế rượu đẹp trai đứng sau quầy bar. Cả nhà hàng chìm đắm trong bầu không khí yên tĩnh, rượu vang đỏ cùng với cách bài trí tô điểm thêm một, hai phần tao nhã, quý khí.

Ngừ Kỳ ngồi ở tầng hai, chăm chú quan sát chỗ ngồi cạnh cửa sổ tầng một. Đó là vị trí cô đặt trước, cô có hẹn với Dung Duệ – nhân vật hàng đầu của METTO, hằng năm chiếm cứ vị trí thứ ba ở thành phố C.

Đúng vậy, Dung Duệ là nhân vật nam phụ phản diện lần này. Điểm khác biệt giữa hắn với những nam phụ trước kia từng tiếp xúc là nghề nghiệp, hắn làm ở METTO.

Trong quyển tiểu thuyết này, METTO vô cùng thần bí. Nó không phải câu lạc bộ đêm, cũng không phải quán trai bao, trụ sở chính của nó đặt ở đâu chỉ có nhân viên biết. Chỉ cần khách hàng nữ liên hệ với METTO, thanh toán thù lao, chọn ra địa điểm thì sẽ có người giúp bạn giảm bớt sự cô đơn.

Ngừ Kỳ không có thành kiến với công việc này. Ở một mức độ nào đó, thậm chí cô cảm thấy nghề nghiệp trên cực kì giống công việc của mình. Giống nhau ở: Cần dung mạo ưa nhìn, diễn xuất hoàn mỹ, cư xử khéo léo và nắm chắc tâm lý đối phương.

Tranh thủ lúc Dung Duệ chưa đến, Ngừ Kỳ bắt đầu sửa sang lại tư liệu trong đầu.

Trong quyển tiểu thuyết này, nữ chủ tên Lâm Huyền Huyền, là một trợ lý nhỏ bình thường, ngày đầu tiên đi làm cô trúng tiếng sét ái tình với luật sư riêng của bà chủ – Thẩm Nhiên. Cô trợ lý lương thiện hơi ngốc nghếch, luật sư đẹp trai dịu dàng mà thông minh, đúng là một đôi trời đất tác hợp.

Không may, một lần Lâm Huyền Huyền tình cờ cứu Dung Duệ.

Nếu mỹ nữ cứu anh hùng, trong tình huống bình thường anh hùng sẽ lấy thân báo đáp, đáng tiếc được cứu chẳng phải anh hùng mà là rắn độc máu lạnh. Sau khi thích nữ chính, Dung Duệ phát hiện cô có người yêu khác, dưới con giận dữ biến thành ma quỷ, nghĩ trăm phương ngàn kế —— Đầu tiên làm nữ chủ hoài nghi luật sư Thẩm Nhiên vụng trộm với người phụ nữ khác. Sau đó, hắn dựa vào quan hệ của bản thân khiến Thẩm Nhiên mất việc, mạnh mẽ chia rẽ đôi tình nhân.

Có thể nói, vận xui của Lâm Huyền Huyền mở ra từ khi cứu Dung Duệ, trình diễn vở bi kịch bác nông dân và con rắn, từ nay về sau số phận cô nhiều nhấp nhô.

Lần này Ngừ Kỳ cần đóng nữ phụ độc ác tên Tàn Ngừ Kỳ, nhận được vô số di sản thừa kế từ cha —— cổ phần công ty, quỹ, bất động sản... Số tài sản trên danh nghĩa càng ngày càng tăng giá trị, cho dù không cần làm gì hết, khoản tiền tăng lên mỗi ngày cũng là con số thiên văn. Tất cả công việc do luật sư để ý thay cô, việc duy nhất cô làm là tiêu tiền.

Cô gái giàu có, cô đơn, lại chưa lập gia đình, vì thế METTO thành nơi Tàn Ngừ Kỳ thường xuyên liên hệ. Khách hàng lâu dài của Dung Duệ là Tàn Ngừ Kỳ, càng trùng hợp hơn, Lâm Huyền Huyền và Thẩm Nhiên làm việc cho cô.

Lúc này vở kịch vừa bắt đầu, Lâm Huyền Huyền vừa mới thích Thẩm Nhiên, chưa cứu người đàn ông tên Dung Duệ. Và đây là lần đầu tiên Tàn Ngừ Kỳ đến METTO, lần đầu tiên hẹn gặp Dung Duệ.

Mọi thứ ở điểm xuất phát, có thể thay đổi toàn bộ. Ngừ Kỳ phải khiến Dung Duệ thích mình, dùng phá rối vợ chồng son Lâm Huyền Huyền và Thẩm Nhiên.

Trong nguyên tác, sở dĩ Dung Duệ thích Lâm Huyền Huyền, không phải vì cô xinh đẹp thông minh, mà do cô lương thiện, ngây thơ như ánh mặt trời ngẫu nhiên chiếu sáng chỗ u ám nhất trong lòng hắn, làm hắn động tâm.

Tuy rằng Dung Duệ là nhân viên top đầu của METTO, đa phần khách hàng nữ của hân đều có thân phận có địa vị, rất nhiều người xinh đẹp hơn Lâm Huyền Huyền, một số còn tao nhã quý khí. Nhưng ánh mắt khách nữ nhìn hân chẳng ai không mang theo sự khinh thường, ăn trên ngồi trước, như đang nhìn vết bùn dính trên đôi giày đất tiền.

Lâm Huyền Huyền hoàn toàn khác. Đôi mắt cô đen trắng rõ ràng, không có thành kiến, sạch sẽ như sau cơn mưa trời lại sáng. Cho nên, Dung Duệ coi trọng cô rất hợp tình hợp lý.

Tuy rằng hiểu rõ dựa vào phương pháp giống Lâm Huyền Huyền nhất định có thể bắt gọn Dung Duệ, nhưng Ngữ Kỳ sẽ không làm như vậy. Công việc của cô là sắm vai Tần Ngữ Kỳ, chỉ có thể lấy thân phận Tần Ngữ Kỳ, phong thái của Tần Ngữ Kỳ bước vào mắt Dung Duệ, đây là đạo đức nghề nghiệp.

Nghĩ đến đây, Ngữ Kỳ cúi đầu xem đồng hồ, cách thời gian hẹn 10 phút là thời điểm tốt nhất quý ông hay đến. Cô ngoái ra cửa, quả nhiên thấy một chàng trai tóc đen được phục vụ dẫn tới vị trí cạnh cửa sổ.

Cho dù nhìn từ tầng hai, cũng trông thấy dáng người hân cao gầy, đôi chân dài thẳng tắp, vóc dáng có thể so sánh với người mẫu ảnh bìa của tạp chí Mốt.

Hân không giống đồng nghiệp rập khuôn mặc âu phục Armani mà mặc áo sơ mi kẻ sọc màu xanh theo phong cách Anh quốc với quần đen dài. Trên cổ tay đeo chiếc đồng hồ kiểu dáng đơn giản, Ngữ Kỳ biết đó là mẫu mới của một nhãn hiệu nổi tiếng vừa bán ra thị trường. Thảm mỷ của hân không tệ, không phải loại đeo vàng ròng rêu rao khắp nơi.

Cổ áo somi dựng thẳng, hai cúc áo trên cùng không cài, để lộ xương quai xanh tinh xảo. Cô hân trông không, không mang dây chuyền đầu lâu đáng sợ hay hoa tai chữ thập.

Cho dù là Ngữ Kỳ, cũng không ngờ tới tình huống này.

Dung Duệ không giống loại người làm nghề này, nhìn bề ngoài hân y hệt cao tài sinh mới từ nước Anh trở về, rất có phong độ của người trí thức.

Trên người hân, bạn không nhìn thấy hắc ám và dơ bẩn có ở đa số người. Hân như ánh nắng buổi chiều ôn hòa, như cơn gió nhẹ khẽ lướt qua cầu, tinh xảo thanh nhã —— không hổ là át chủ bài METTO tí mi bồi dưỡng, có khí chất hơn hân đám con cháu đời thứ ba nhà quyền thế, giàu có.

Ngữ Kỳ bỗng may mắn mình có nhiều kinh nghiệm, nhìn mặt nhiều người, nếu không thật sự tự thấy xấu hổ trước mặt hân.

Nhưng cô chưa có ý định xuống lầu, khách hàng nữ của Dung Duệ không nhiều cũng không ít. Muốn hân thích bản thân, bước đầu tiên phải khiến mình trở thành người không giống đám khách kia.

Chẳng có gì so với chậm chạp trễ hẹn càng khiến người ta khắc sâu ấn tượng. Bạch Cư Dị có câu thơ cổ giải thích trọng vẹn đạo lý này —— chính là ‘Thiên hồ vạn hoá thuỷ xuất lai’, bởi vậy khúc đàn tỳ bà kia mới có giá như thế.

Dịch nghĩa: Gọi đến ngàn lần vạn lần mới bước ra. Tương tự ý thứ càng hiếm càng có giá cao. Nguồn: Thivien.net.

10 phút nhanh chóng trôi qua, Dung Duệ ngoắc tay bảo phục vụ lấy tách cà phê.

Thêm 20 phút, tách cà phê kia vơi non nửa, Ngữ Kỳ tưởng hân bắt đầu không kiên nhẫn, nhưng không.

Chỉ là trong tư thế thêm vài phần tùy ý, tựa lưng vào ghế ngồi mang theo hương vị lười biếng, hân nghiêng mặt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, tựa hồ không thêm để ý thời gian trôi qua.

Ngữ Kỳ đứng dậy, bấm vào tay vịn khắc hoa bước xuống lầu. Cầu thang ở sau lưng Dung Duệ, rất gần cửa. Từ góc độ của hân không nhìn ra có người xuống lầu, Ngữ Kỳ quay người lại giả vờ từ cửa bước vào, không lộ ra một chút sơ hở.

Chắc hân Dung Duệ có xem qua ảnh chụp và thông tin về cô, Ngữ Kỳ chưa tới trước bàn hân đã nhận ra. Miệng hân hơi cong lên tạo thành nụ cười, không nhiều chẳng ít, vừa không có vẻ lạnh lùng cũng không quá mức nhiệt tình, vừa đủ xinh đẹp. Sau đó hân đứng dậy, kéo ghế cho cô, giơ tay nhắc chân đều có một cỗ khí chất phong lưu, không lỗ mãng, ngược lại vô cùng nho nhã lịch sự.

Ngữ Kỳ âm thầm thán phục, khẽ nói cảm ơn rồi chậm rãi ngồi xuống. Đợi Dung Duệ về vị trí, cô cười xin lỗi, “Xin lỗi, tôi đến muộn.”

Không hề nghi ngờ, Dung Duệ là chàng trai đẹp trai tuấn tú, càng nhìn gần càng cảm thấy kinh diễm. Làn da hân rất trắng, cơ hồ không có tý vết, dù để cô gái mười tám tuổi cực kỳ hâm mộ; lông mày không quá dày đậm, tia tốt thanh mảnh rất tự nhiên, mũi cao trán rộng, mang vẻ đẹp tựa nam thần Hy Lạp.

Càng hiếm có là đuôi mắt hân mang vài phần lười nhác, giống loài mèo Ba Tư huyết thống quý giả nằm dưới chân nữ hoàng, ung dung thoải mái. Cho dù hân cười kéo ghế cho bạn, cũng làm cho người ta cảm thấy hân không cần bạn. Chính vì thái độ bất cần đó khiến rất nhiều khách hàng nữ mê muội phát điên.

Tại vòng tròn luân quần, chỉ cần có tiền, chẳng thiếu tuấn nam xinh đẹp ngoan ngoãn nịnh nọt, bởi vậy Dung Duệ càng có vẻ không giống người thường. Dường như không phải hân vì tiền của bạn mà lao tới, thậm chí hân lười quan tâm đến bạn —— Song con người rất ‘tiện’, hân càng không quan tâm bạn, bạn càng muốn chinh phục hân.

Dung Duệ là kỳ tích trong vòng luẩn quẩn. Khác với các đồng nghiệp tìm mọi cách lấy lòng khách hàng, hẳn không nhúc nhích ngồi đằng kia đã có rất nhiều khách hàng nữ cam tâm tình nguyện chu cấp cho hẳn.

Nhiều người sau lưng gọi hẳn là “Nữ vương”. Bình thường thần tử ân cần đưa châu báu xe hơi đắt tiền, chỉ mong nữ vương bệ hạ nỡ một nụ cười.

Cho nên rất ít người quá thời gian hẹn hẳn lâu như thế mới từ từ bước tới. Ánh mắt Dung Duệ tỉ mỉ quan sát cô gái ngồi đối diện. Cô trang điểm rất nhẹ mà tinh tế, mặc chiếc váy đen pha ren kiểu dáng khác biệt, cổ thon dài, eo nhỏ. Thật ra màu đen rất đim hàng người mặc. Đa số người châu Á không hợp mặc màu này nhưng cô mặc lại rất được, có khí chất thanh lịch.

Dung Duệ cảm thấy hứng thú nhếch khóe môi, nói rất êm tai, “Đền muộn là quyền lợi trời sinh của quý cô xinh đẹp.”

Giọng nói từ tính trầm thấp, nghe vừa vui tai cũng có vẻ hoa lệ đã xâm nhập vào máu thịt.

Ngữ Kỳ mỉm cười, cầm menu phục vụ đưa rồi hỏi hẳn, “Anh muốn ăn gì?”

Dung Duệ không khách sáo, thoải mái mọi mấy món ngon nhất, cực kỳ lười biếng liếc cô một cái, “Cá hồi chiên mật ong thêm vài giọt chanh ở đây là số một, bánh phô mai trà xanh cũng không tồi, cô có thể thử xem.”

Bữa cơm này rất thoải mái. Cả hai đều khéo ăn khéo nói, kiến thức rộng rãi, điểm tốt khi người thông minh tán gẫu với người thông minh chính là tuyệt đối không rơi vào cảnh không hiểu đối phương đang nói cái gì, hơn nữa có thể nhanh chóng tiếp nối đề tài đối phương đang nói, lời hay ý đẹp tuôn ra ừng ực.

Ngữ Kỳ xuyên qua rất nhiều tiểu thuyết, không hề lạ khi cô có năng lực này. Thế nhưng Dung Duệ mới sống chưa tới nửa đời người, tài ăn nói quả thật quá xuất sắc.

Cùng quan sát một sự việc, Ngữ Kỳ bình tĩnh sâu sắc, Dung Duệ lại có khiếu hài hước của người Anh, luôn mang theo sự rụt rè cay nghiệt vừa đủ, lại làm cho người ta không nhận được mỉm cười.

Ngữ Kỳ cảm thấy cho dù không phải vì nhiệm vụ, nói chuyện phiếm với một người như vậy cũng là một việc hưởng thụ. Không hổ là top 3 hàng năm, quả nhiên hẳn có vốn liếng làm cho vô số khách hàng nữ say như điên đảo.

Cô ngoác phục vụ định thanh toán lại bị Dung Duệ ngăn cản, “Đề quý cô trả tiền là sự sĩ nhục với quý ông.”

Trong nguyên tắc từng đề cập qua, sở dĩ nhân khí Dung Duệ cao như thế còn có một nguyên nhân, đó là hệ tiêu phí ở bên ngoài, hẳn chưa từng để khách hàng nữ phải bỏ tiền, không keo kiệt cả thẻ, đưa tiền bo. Cho dù trong lòng mọi người đều biết thả con săn sắt bắt con cá rô, nhưng các khách hàng rất thích.

Ra ngoài hẹn hò đi chơi với đài ông, có cô gái nào tình nguyện trả tiền không? Cho dù không liên quan đến tiền bạc thì đây đưa tới thể diện.

Dung Duệ rất thông minh, hôm nay hẳn thanh toán khoản tiền nho nhỏ, ngày mai có lẽ sẽ thu được quà tặng gấp mấy chục lần. Vòng luẩn quẩn này là như thế, anh cho tôi mặt mũi, tôi cũng nể mặt anh.

...

Lúc hai người sống vai chờ thang máy, Dung Duệ nhìn cô, bỗng nhiên lười biếng bật cười, “Với điều kiện của cô Tần, vì sao tới tìm chúng tôi?”

Ngữ Kỳ nhú mày, cố ý ái muội nói, “Bởi vì cô độc cho nên khát vọng tình yêu.”

Dung Duệ ngắt ra mấy giây rồi khôi phục tư thế cũ. Hắn dời tầm mắt, khẽ nói, “Cô Tần thật hài hước.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tốt Nhất* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 7

Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, nghề nghiệp nào cũng có luật lệ.

Đa số nhân viên nam quan hệ xã hội không bán thân thể, đây là một quy củ.

Không chiếm được vĩnh viễn là tốt nhất. Việc bán đứng thân thể sẽ làm giảm đi sức hút của bọn họ, ảnh hưởng lớn đến nguồn thu nhập. Bọn họ có thể uống rượu, tán gẫu với bạn, lời ngon tiếng ngọt liên tục rót vào tai nhưng tuyệt đối không bán thân.

Cho nên theo lý thuyết, ăn xong bữa cơm thì ai đi đường nấy. Nhưng nếu lần nào cũng phát triển như thế, hoàn thành nhiệm vụ là điều bất khả thi. Chẳng qua đối với nhân viên luôn rèn luyện công việc hàng ngày và trình độ nghiệp vụ đứng đầu như Ngũ Kỳ, điểm này không khó khăn. Không có cơ hội ở chung thì sáng tạo ra cơ hội —— chẳng sợ không từ thủ đoạn.

Khi bước ra khỏi nhà hàng, sắc trời bên ngoài đã tối, ánh hoàng hôn rực rỡ tạo thành đốm lửa sáng rực sát mép đường chân trời, hắt ánh sáng cho một khoảng trời u ám. Đập vào mặt là gió đêm mát mẻ thổi tới, Ngũ Kỳ hơi run một chút, nâng đôi tay mảnh khảnh ôm lấy hai vai.

Mấy giây sau, trên cánh tay hơi run vì gió mát có một bàn tay ấm áp ôm lấy. Dung Duệ nhẹ nhàng nắm vai cô, nửa người hơi nghiêng giúp cô chắn đi một ít gió. Lúc Ngũ Kỳ không nhìn được ngược mắt nhìn, hân hoan nhếch khóe môi, đôi mắt đen như mực bộc lộ vài phần ý cười hờ hợt, “Xin lỗi, tôi chỉ mặc một cái áo sơ mi, không thể cởi áo khoác cho cô.”

Nếu đôi thành trước kia được săn sóc ân cần như thế, e rằng Ngũ Kỳ sẽ nghĩ nhiệm vụ đã hoàn thành, nhưng hiển nhiên lần này khác biệt. Anh ta rất giống cô, cũng là anh để đóng vai dụ dỗ chăm sóc chu đáo không chệ vào đâu được, chẳng qua chắn chút gió, căn bản không nói lên điều gì. Nhưng biết là một chuyện, cô không thể biểu hiện quá mức lạnh lùng, quá mức đương nhiên.

Cô vuốt vuốt tóc, hàng mi dày đậm có chút rung động, “Cảm ơn.”

“Phục vụ quý cô xinh đẹp là vinh hạnh của tôi.” Dung Duệ lười biếng cười, thói quen nhướn khóe mắt phản chiếu ánh chiều tà đỏ ối, có một nét phong lưu kỳ lạ.

Lúc trước nhìn qua, Ngũ Kỳ đã cảm thấy hân hoan rất cao, nay bị hân hoan cả ba vai đi về phía bãi đỗ xe, cô càng được nghiệm chứng điều này —— cô cao 1m67 thế nhưng chỉ đứng tới cảm hân. Lúc bị hân ôm ba vai cùng sóng bước, gần như cả người cô bị hân ôm vào lòng, quanh quẩn nơi chóp mũi đều là hơi thở của hân.

Bãi đỗ xe ở rất gần, Dung Duệ liếc nhìn con Mercedes Benz màu đen của mình, về mặt vốn dĩ biếng nhác lập tức biến mất. Chiếc xe vẫn lẳng lẳng đậu ở đây, song hai lớp xe trước không biết bị vật sắc nhọn gì chọc thủng, để lại lỗ thủng rất to, lớp bị xì phân nửa. Đúng là kiệt tác Ngũ Kỳ sai người làm.

Nhìn thần sắc Dung Duệ thay đổi, người nào đó diễn rất đạt nghi hoặc nhú mày, “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Tuy rằng nói ‘Không có gì’, nhưng trong cặp mắt hoa đào xinh đẹp của Dung Duệ nhanh chóng lóe lên một chút tàn nhẫn, giọng điệu mang theo hàm ý âm trầm, “Có người đâm thủng lớp xe tôi.”

“À.” Cô không chút để ý liếc nhanh qua lớp xe xì hơi, mặt tỉnh bơ nói ra mục đích cuối cùng, “Tôi đưa anh về, nhà anh ở đâu?”

Dung Duệ nhìn chằm chằm xe mình một lúc, rốt cục thờ dài, quay đầu nhìn cô, “Xem ra, cô sắp trở thành quý cô đầu tiên đặt chân vào nhà tôi.”

“Vinh hạnh của tôi, thưa ngài.” Ngũ Kỳ học theo giọng điệu hân, nhếch khóe miệng, tiếp theo vỗ vỗ cánh tay an ủi hân, “Được rồi được rồi, xe cứ để lại đây một đêm không sao, tôi làm lái xe đưa anh về nhà trước.”

Dung Duệ nhìn cô, có lẽ nghe thấy mấy chữ ‘làm lái xe đưa anh’, trong mắt nhiễm mấy phần ý cười, “Tần tiểu thư, cô thật thú vị.” Hân gặp không ít khách hàng nữ hài hước nhưng chẳng ai giống cô, không tự cao tự đại về thân phận mình.

“Chúng ta mới nhận thức một ngày mà thôi, “Ngũ Kỳ vênh môi, mở cửa xe nhanh nhẹn chui vào, cúi đầu tra chìa khóa vào ổ, “Về sau anh sẽ phát hiện tôi vô cùng thú vị.”

“Thật không? Tôi rất chờ mong.”

Đặt hai tay trên bánh lái, Ngũ Kỳ trực tiếp mở miệng, “Dung Duệ, Dung tiên sinh, anh có muốn thử một mối quan hệ ổn định hơn không?”

Có lẽ đối với người khác, việc này cần tiến hành theo chất lượng, nhưng anh chàng này thì ngược lại, tốt nhất ngay từ đầu cô nói rõ ràng, bằng không bỏ công bỏ sức nhiều mà anh ta chỉ cho rằng bạn đang diễn trò thật thật giả giả.

Trong chớp mắt Dung Duệ sững sờ, nhưng rất nhanh hoàn hồn. Hân nhú mày, lặp lại một lần lời cô nói, “Quan hệ ổn định?” Dứt lời chính hân bật cười, “Làm ơn đi, cô Tần, cô chỉ ăn một bữa cơm với tôi đã khẩn cấp muốn thiên trường địa cử à?”

“Tôi không thích nói đùa, ngài Dung.” Ngũ Kỳ thần nhiên liếc hân một cái, nói đầy nghiêm túc, “Đây là đề nghị của tôi, anh có thể suy nghĩ cẩn thận.”

Dung Duệ chỉ coi như cô nhất thời tâm huyết dâng trào, lười biếng dựa vào lưng ghế, không thèm để ý, “Nếu trường kỳ, giá sẽ vô cùng cao.”

Lúc này với bối cảnh, thân phận, tiền bạc hiện nay, trường kỳ bao dưỡng mười Dung Duệ cũng không thành vấn đề, Ngũ Kỳ không chút do dự, “Giá tùy anh nói.”

“... Tôi suýt nữa nghĩ cô trùng tiếng sét ái tình với tôi, quý cô Tần.” Dung Duệ có chút kinh ngạc nở nụ cười, “Tốc độ của cô quá nhanh, tôi hoài nghi một giờ sau có phải cô sẽ cầu hôn tôi.”

Ngũ Kỳ cười đập chân ga, “Nếu anh tin là thật.”

Dung Duệ ở trong một căn hộ sa hoa tại khu phố trung tâm. Căn hộ rộng 100 mét vuông, trang trí đơn giản thoải mái, cách sắp xếp thật sự lịch sự tao

nhã, không mang theo một hơi thở kiêu kiêu, vô cùng sạch sẽ. Đúng như lời hấn, cô là người phụ nữ đầu tiên bước vào nhà hấn.

Dung Duệ đưa dép lê cho cô, vừa đi vào bếp vừa hỏi cô, “Uống gì? Cà phê?”

“Ừ, thêm một thìa đường, không thêm sữa.” Ngừ Kỳ thay dép lê, lúc định ngồi xuống ghế sofa thì nghe tiếng Dung Duệ ở trong bếp gọi cô, “Trên bàn trà có một tách cà phê, cô cầm nó vào đây.”

Ngừ Kỳ nhìn thoáng qua bàn trà thủy tinh trước mặt, quả nhiên thấy trong tầm tay cô là một cái tách gốm màu đen, cầm lấy nó cô đi tới phòng bếp, “Là cái này?”

“Trên bàn trà chỉ có một cái tách, không phải nó thì à?” Dung Duệ chẳng hề khách khí, đúng lý hợp tình tiếp tục sai cô, “Đặt bên trên bàn đánh bóng bàn là được.”

Ngừ Kỳ làm theo lời hấn, khoanh hai tay tựa vào khung cửa, “Ngài Dung, tôi phát hiện chẳng những ngài coi tôi như lái xe mà còn sai tôi như nữ giúp việc.”

“Không phải cô muốn có quan hệ ổn định trường kỳ với tôi à?” Dung Duệ xé một gói cà phê tan đổ vào cái tách, không thèm ngẩng đầu vẫn trên cô, “Chút việc ấy đã không chịu nổi?”

Ngừ Kỳ nhìn hấn đem đồ nước sôi vào, không khỏi nhũn mảy, “Anh muốn tôi uống loại cà phê tan này? Cách tiếp đãi khách của nhân vật hàng đầu METTO như thế này?”

“Hiện tại là thời gian tan tằm.” Dung Duệ liếc cô rồi nhắc nhở, “Trên thực tế dọc đường chúng ta hàn huyên, không thu thêm phí tán gẫu đã xem như tôi nể tình quen biết khuyến mại cho cô.”

Ngừ Kỳ không ngờ hấn có thể đường đường chính chính lươn lẹo như thế, mắt tròn to, nửa ngày sau mới hồi hồn, bật cười khúc khích, “Trên thực tế tôi làm lái xe cho anh một tiếng, nếu tính toán chi li, chi phí thuê tôi lái xe không thấp đâu.”

Dung Duệ hừ một tiếng, tùy ý lấy một cái thìa hình cây nho nhỏ khuấy khuấy, vừa lòng gật gật đầu, đưa cái tách cho Ngừ Kỳ, “Cà phê của cô, uống hết cô có thể đi rồi.”

Ý định ban đầu của Ngừ Kỳ là tán gẫu với hấn thêm mấy câu kéo dài thời gian, sau đó tự nhiên lấy cớ ‘Quá muộn’ để ngủ lại. Ai ngờ hấn trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, cô có cảm giác uống công tốn thời gian nghĩ kế sách.

Nhưng có thâm niên trong nghề bao lâu nay, Ngừ Kỳ sớm thành thói quen có thời điểm mưu kế mất hiệu lực. Sau khi ngạc nhiên, trong nháy mắt cô trấn tĩnh lại, mặt không đổi sắc bắt đầu soạn lời nói dối, “Tôi không biết đường khu này, không tự về được.”

Dung Duệ quay đầu nhìn cô, chậm rãi nheo đôi mắt đào hoa xinh đẹp, mi hơi nhướn lên, “Cô muốn ở lại?”

Bị vạch trần ra như vậy, Ngừ Kỳ cũng không cần cố kỵ tựa lưng vào ghế sofa, “Cho tôi ở lại một đêm, chi phí ngủ lại nhất định sẽ không để anh phải thiệt thòi.”

Dung Duệ nhìn chằm chằm cô một lúc, cảm thấy khó có thể đuổi cô gái này đi được nên đành bắt đắc dĩ nói: “Không sợ tôi làm gì cô à?”

Ngừ Kỳ vô cùng tự nhiên cầm chiếc gối dựa đặt lên đùi, tay cầm remote điều khiển tivi, “Anh sẽ làm gì ư?”

Dường như không muốn nói nhiều với cô nữa, Dung Duệ xoay người đi vào phòng của mình, “Tôi đi tắm rửa, cô cứ ngồi yên ở đây xem tivi, đừng tùy tiện đi lung tung..” Dừng một chút, hấn lại nói thêm một câu, “Mặc công thấy được điều không nên thấy, như vậy...”

“Điều gì?” Ngừ Kỳ vừa xem tivi vừa ung dung đáp.

“Bộ muốn móc mắt tôi ra luôn hả?”

“Không, tôi lấy mắt cô có tác dụng gì? Nhưng tôi sẽ bắt cô ký giấy tờ, không ít hơn con số này.” Dung Duệ bước chân vào phòng ngủ, làm động tác bái bai tay với cô, năm ngón tay thon dài mở ra rõ ràng.

“Năm ngàn?”

“Thêm một con số không sau đuôi nữa. Năm vạn!”

“...”

20 phút sau, khi Dung Duệ bước ra khỏi phòng ngủ thì thấy Ngừ Kỳ đang nằm ườn ra ghế sofa. Cô đã thay ra bộ váy ren đen, mặc vào cái áo sơ mi trắng của hấn không biết lấy ra ở đâu. Dáng người Dung Duệ thuộc kiểu mặc quần áo nhìn có vẻ cao gầy, thật ra dáng người hấn rất có da thịt nên số đo kích cỡ quần áo cũng không nhỏ.

Cô mặc áo sơ mi vô tình nhìn hơi thùng thình, lộ ra hơn một nửa bả vai trắng như ngọc, giống như đứa bé mặc trộm đồ người lớn.

Dung Duệ theo bản năng đi về phía cô, khi cách Ngừ Kỳ chừng vài bước thì dừng lại. Bởi vì hần phát hiện ra cô chỉ mặc có mỗi cái áo sơ mi trắng mà thôi! Vậy mà cô lại không mặc quần!

Dung Duệ nhanh chóng quay về phòng ngủ, vội vàng lấy quần bò rồi đi ra ném thẳng vào người cô, “Mau mặc vào!”

Nghe thấy giọng nói của hần, Ngừ Kỳ đang chăm chú xem tivi theo bản năng nghiêng đầu nhìn qua. Cô cầm quần bò rồi lắc đầu từ chối, “Thôi khỏi, mặc quần tôi ngủ không thấy thoải mái.”

Dung Duệ tính nói gì đó nhưng lại thỏa hiệp, chỉ bỏ lại một câu, “Nhà tôi chỉ có một phòng ngủ, cô đã muốn ở lại thì ráng chịu ngủ trên sô pha.”

Ngừ Kỳ gật đầu tỏ vẻ đã biết, cũng không có ý kiến gì thêm.

Sau khi về phòng, Dung Duệ cẩn thận khóa trái cửa phòng rồi mới an tâm lên giường ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 8

So với các nhiệm vụ trước kia, lần này điểm khác biệt là ở chỗ Dung Duệ có rất nhiều lựa chọn, bởi vì công việc của hần thường xuyên tiếp xúc với phụ nữ, không thể bảo đảm ngày nào đó hần tâm huyết dâng trào đột nhiên thích một người nào đó.

Việc Ngừ Kỳ cần phải làm chính là ngăn cản hần tiếp xúc với khách hàng nữ và làm cho hần chỉ thích một mình cô.

Đương nhiên, chuyện nói thẳng câu đại loại như ‘Không được đi tìm các cô gái khác, anh chỉ có thể là của tôi’ là không thể được, làm như vậy vừa ngu xuẩn vừa thô lỗ. Cho dù hồi bắt đầu làm nhiệm vụ cô chưa bao giờ làm chuyện mất hình tượng như vậy.

Kỳ thật biện pháp tốt nhất là lập một hợp đồng dài hạn, một khi hợp đồng dài hạn được lập ra thì quy tắc là không thể tiếp khách hàng khác, phục vụ một người. Đây vốn là sự lựa chọn tốt nhất, cô đã thử thăm dò thái độ của hần, nhưng hần không có ý định này, nên cô đành chọn một cách khác triệt để hơn.

Tình huống bình thường, khi nữ khách hàng liên hệ với METTO, sau đó tổng bộ METTO sẽ sắp xếp nhân viên đến. Đa số khách hàng tới đây đều chỉ muốn tìm một tình cảm mãnh liệt nhất thời mà không phải muốn tìm người sớm sớm chiều chiều gì đó. Cho nên khách hàng thường là những người cô đơn tịch mịch muốn đi giải sầu một chút, gặp qua mấy lần chán rồi thì đổi người khác, trừ khi trường hợp vô cùng đặc biệt nếu không sẽ không phát triển quan hệ lâu dài.

Nói cách khác, nếu không có METTO làm môi giới, Dung Duệ sẽ không có khách nữa. Như vậy cô đồng thời đạt được mục đích, hơn nữa càng dứt khoát.

Tuy rằng Dung Duệ rất nổi tiếng, là nhân vật hàng đầu mà METTO tỉ mỉ bồi dưỡng, hàng năm sẽ mang về cho METTO một khoản thu nhập rất lớn. Nhưng chỉ cần đưa ra giá cao, không có gì không làm được.

Ngày thứ hai khi Ngừ Kỳ tỉnh lại trên sô pha thì nhận được tin nhắn mọi thứ đã sắp xếp xong. Việc này do Ngô Phong làm, đây là tâm phúc cha Tần Ngừ Kỳ tự mình bồi dưỡng. Hiệu suất làm việc của người này rất cao, vô cùng đáng tin. Đặc biệt nhất là anh ta không bao giờ hỏi lý do, chỉ cần hạ lệnh anh ta lập tức chấp hành, vừa nghe lời lại trung thành.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, buổi chiều Dung Duệ sẽ nhận tin METTO sa thải hần, nhưng vĩnh viễn hần không biết được nguyên nhân mà hần bị đuổi việc, Ngô Phong làm việc luôn không có sơ hở.

Ngừ Kỳ hài lòng xóa tin nhắn đi, sau khi rửa mặt xong thì đến trước phòng ngủ Dung Duệ nghe ngóng một chút, bên trong rất im lặng, chắc hần chưa thức dậy.

Loại công việc này phần lớn bắt đầu làm từ buổi chiều, có khi còn phải phục vụ khách đến nửa đêm, cho nên cả buổi sáng thường trôi qua ở trên giường, mười một mười hai giờ mới ngủ dậy là chuyện bình thường.

Nhưng mà... Tại sao cửa khóa trái? Ngừ Kỳ hơi ngạc nhiên nắm chuôi cửa vặn lại lần nữa, sau khi xác định quả thật cửa bị khóa trái thì không nhịn được lắc đầu.

Không có cảm giác an toàn? Đối với người khác luôn mang tâm lý đề phòng?

Thật ra việc hần thiếu cảm giác an toàn ngược lại rất bình thường, làm công việc này mỗi ngày đều tiếp xúc với những cô gái khác nhau, khách hàng đến rồi lại đi, căn bản không có lý do duy trì lâu dài.

Sau khi nghĩ thông suốt, Ngừ Kỳ định lợi dụng điểm này để tăng độ hảo cảm. Người bình thường luôn đặc biệt hướng tới thứ mình không có. Người nghèo muốn có tiền, cô gái mập mạp thì mong ước được thon thả, mọi người đều như thế. Có lẽ Dung Duệ thiếu cảm giác an toàn, như vậy khiến hấn cảm thấy an toàn là sách lược đánh vào tâm lý tốt nhất.

Ngừ Kỳ xoay người đi về phía phòng bếp. Nếu một cô gái muốn để người đàn ông có cảm giác an toàn, cách nhanh nhất chính là nấu cho hấn một bữa cơm, không cần quá tinh xảo, chỉ cần một bữa sáng bình thường là đủ. Trái tim đàn ông có đôi khi cứng rắn đến mức máu lạnh vô tình, đôi khi rất dễ bị làm cảm động, cái này phải xem người đó có sử dụng đúng phương pháp hay không.

Phòng bếp thật sạch sẽ, sạch sẽ đến mức làm người khác vô cùng phần nộ, trừ các dụng cụ làm bếp cần thiết và một số gia vị thì trống trơn. May mắn cô chỉ định làm bữa sáng, nếu không trong tình cảnh không có một cọng rau, không bột đồ gột nên hồ.

Ngừ Kỳ nhú mồm rồi mở cửa tủ lạnh, trừ vài hộp sữa và mấy túi bánh mì thì không còn gì nữa. Cô không cam lòng xem xét thật kỹ, phát hiện trong góc có vài miếng thịt chân giò hun khói.

...

Đại khái lo lắng trong nhà có khách, nên hôm nay Dung Duệ thức dậy sớm hơn bình thường một chút. Hấn vào phòng tắm rửa mặt qua loa, thay quần áo rồi mới đi ra.

Hấn vốn tưởng rằng Tần Ngừ Kỳ đã đi từ lâu, hoặc còn đang ngủ, nhưng thật không ngờ cô ở trong bếp, còn đeo cái tạp dề màu xanh da trời hấn tự mua nhưng chưa dùng qua mấy lần.

Ngừ Kỳ rất thính tai, sớm nghe thấy tiếng Dung Duệ mở cửa phòng, nhưng những lúc thế này cho dù nghe được đều phải giả vờ như không nghe thấy, tiếp đó thì làm như không có việc gì tiếp tục động tác trong tay.

Cô cúi đầu lấy chảo bỏ hai miếng bánh mì vào, bật lửa nhỏ nướng giòn trong chốc lát rồi bỏ vào đĩa để bên cạnh.

Là một nhân viên xuất sắc đứng đầu ngành, Ngừ Kỳ luôn tin tưởng học nhiều không thiếu, chưa biết chừng kỹ năng ngày nào đó vô tình học được có thể phát huy tác dụng lớn. Đã xuyên qua nhiều lần, kỹ năng nấu nướng cơ bản của cô được nâng cấp cực kỳ hoàn mỹ, nắm rất chắc độ lửa và thời gian, nhìn bề ngoài bánh mì vàng óng ánh vô cùng đẹp mắt.

Tiếp theo cô lưu loát chiên hai cái trứng ốp lếp, rồi lấy chân giò hun khói tìm được ra chiên lại một chút, kẹp vào giữa hai miếng bánh mì, sau đó lấy dao cắt chéo một đường, làm thành hai cái sandwich đơn giản.

Sữa đun trong nồi nhỏ đã sôi, từ tiếng sôi ùng ục, mùi sữa tràn ngập cả phòng bếp không quá rộng. Ngừ Kỳ tắt bếp, đổ sữa vào hai ly thủy tinh.

Dung Duệ im lặng đứng bên cạnh nhìn xem hồi lâu, khi Ngừ Kỳ xoay người bung chén đĩa và một ly sữa ra thì mới lên tiếng, giọng điệu lười biếng, vừa tỉnh ngủ nên hơi khàn khàn, “Có một phần của tôi không?”

Ngừ Kỳ nhú mồm, nói dứt khoát, “Không có.”

Dung Duệ cười khế, có lẽ vì ở nhà nên hấn ăn mặc tương đối tùy ý, cổ áo somi trắng bẻ ra bên ngoài khoác áo len cashmere (*) màu ghi sáng, có vẻ vô cùng lười biếng nhàn hạ.

images

(*) Len cashmere , thường được biết đến như cashmere , là một sợi thu được từ dê cashmere và các loại dê khác .

Cách sử dụng thông thường xác định chất xơ như len nhưng nó thì mềm hơn và mềm hơn lông cừu. Một số nói rằng đó là tóc, nhưng như được thấy dưới đây, cashmere đòi hỏi việc loại bỏ lông từ len. Từ cashmere là một cách viết cũ của Kashmir , vùng cực bắc của vùng tiểu lục địa Ấn Độ.

Cashmere là tốt hơn, mạnh mẽ hơn, nhẹ hơn, mềm hơn, và xấp xỉ ba lần cách nhiệt hơn lông cừu.

Tại Hoa Kỳ, theo Đạo luật dán nhãn sản phẩm len của Mỹ năm 1939, như đã được sửa đổi, tuyên bố rằng một sản phẩm len hoặc dệt may có thể được dán nhãn là có chứa cashmere chỉ khi:

-Sản phẩm len đó là sợi lông lót mịn (đã được khử) tạo bởi một con dê cashmere (Capra hircus laniger);

-Đường kính trung bình của sợi của sản phẩm len đó không vượt quá 19 micron ; và sản phẩm len đó không chứa nhiều hơn 3% trọng lượng sợi cashmere với đường kính trung bình vượt quá 30 micron.

Đường kính sợi trung bình có thể chịu một hệ số thay đổi khoảng trung bình không được vượt quá 24 phần trăm.

Lúc này hấn đang khoanh tay, tư thế tao nhã tà tà dựa vào cánh cửa, vừa rửa mặt nên trên mặt còn vương một ít nước, khoe miệng cong lên cười như có như không, ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua đĩa sandwich trên bàn rồi dừng lại trên mặt cô, “Xem ra mùi vị không tệ.”

“Còn một ly sữa đặt trên bàn, tự anh đi lấy.” Ngừ Kỳ bung chén đĩa và sữa ra ngoài, ngồi vào bàn ăn.

Dung Duệ ra rất nhanh, hần đề ly sửa lên bàn rồi ngồi xuống, “Đây coi như chi phí cô ngủ lại?”

Ngữ Kỳ bình tĩnh uống một ngụm sữa, “Không đủ? Trên đời này không có mấy người được ăn bữa sáng tự tay tôi làm.”

Dung Duệ chỉ cười, không nói thêm gì nữa.

Dùng xong bữa sáng, Ngữ Kỳ thay lại quần áo hôm qua của bản thân rồi chào tạm biệt.

Dùng lại đúng lúc là một môn học, nếu cứ mặt dày ở lại chỗ này, dùng một bữa sáng đổi lấy không chừng độ hào cảm lập tức giảm xuống.

Cô gái xinh đẹp ngẫu nhiên chơi xấu có thể gọi là đáng yêu, nhưng mà dùng chiêu này thường xuyên sẽ làm người khác phiền chán. Ngữ Kỳ biết rõ điểm này, hơn nữa cô không định đã biết rõ còn có vi phạm.

Lái xe về nhà, Ngữ Kỳ nằm trên giường, rồi lấy đĩa phim ra xem.

Xem xong hai bộ phim điện ảnh, điện thoại vang lên, hần là Dung Duệ đã biết mình bị sa thải. Từ trước đến nay Ngô Phong làm việc rất ổn thỏa, cô không lo bị Dung Duệ biết chân tướng, vì thế bình tĩnh bất máy.

Tiếng nói trầm thấp từ tính như thường ngày vô cùng trực tiếp nói ra câu đầu tiên, “Cô Tần, đề nghị của cô còn hiệu lực không?”

Quá nhanh, Ngữ Kỳ không khỏi cảm khái, cô còn tưởng ít nhất mấy ngày nữa hần mới đến tìm mình.

Cô nháy mắt, cực kỳ có kỹ xảo đề thấp giọng trở lại như thường, ra vẻ dịu dàng, “Có, còn giữ lời, chỉ cần anh muốn, khi nào cũng có thể thực hiện.”

Trong khoảng thời gian ngắn hần không nói gì, bên kia chỉ truyền đến tiếng gió và tiếng nước, Ngữ Kỳ đứng dậy cầm lấy chìa khóa xe, nhẩn nại hỏi hần, “Lúc này anh đang ở nơi đâu? Ven biển?”

Hơn nửa ngày sau, hần mới thản nhiên mở miệng, âm thanh rất nhẹ, “Cô đến tìm tôi sao?”

“Ừ, tôi tới tìm anh.” Cô trả lời rất dịu dàng, giọng điệu như đi dụ dỗ trẻ em, đầy nhẩn nại.

Sau khi Dung Duệ mô tả những kiến trúc xung quanh, trầm thấp nói cảm ơn với cô.

Ngữ Kỳ sững sờ, nhưng rất nhanh cười rộ lên, “Cảm ơn tôi cái gì? Tôi chỉ là không thể chờ đợi được thôi.”

Dung Duệ cười, nhưng trong giọng nói không mang nhiều ý cười, ngược lại khó che dấu sự mệt mỏi, “Cô Tần, cô là cô gái rất chu đáo.”

Ngữ Kỳ thay giày đi ra ngoài, vô cùng tự nhiên nói giong với hần, “Trừ cái đó ra, chẳng lẽ tôi không có điểm nào làm cho người khác yêu thích?”

Dung Duệ chỉ cười, trước khi cô sắp tắt máy nhẹ nhàng nói, “Tôi chờ cô.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 9

Ngữ Kỳ không quá quen thuộc đường đi lối lại trong thành phố này, phải mất một lúc lâu mới tìm được nơi hần nói, lái xe dọc theo bờ sông từ từ tìm kiếm, rốt cuộc nhìn thấy bóng lưng quen thuộc ở một đoạn lan can.

Khi ra ngoài hần là hần đã thay đổi quần áo, giờ phút này trên người chỉ có một cái áo khoác màu đen dài, quần áo cắt may vừa khít làm tôn lên vòng eo nhỏ bé, bên trong là áo sơ mi kẻ cổ bẻ, trông rất đỉnh đạc.

Bóng đêm yên tĩnh lạnh lùng, ngọn đèn thừa thớt. Trên đường không có nhiều người đi lại, ngẫu nhiên có một con gió lạnh thổi qua cuốn động lá cây khô trên mặt đất bay lên. Dung Duệ một mình tựa vào lan can bên cạnh bờ sông, cúi đầu không biết suy nghĩ điều gì, bóng lưng cao gầy thoát nhìn có chút cô đơn.

Sau khi tùy tiện tìm một chỗ dừng xe, Ngữ Kỳ quẹo vào một cửa hàng tiện lợi 24 giờ mua hai cốc cà phê nóng rồi thong thả bước đến chỗ hần.

Chắc hần đang ngăn người, Ngữ Kỳ đứng bên cạnh mà hần cũng không có phản ứng, vẫn lặng lẽ nhìn chăm chú vào mặt nước sông đen như mực trong đêm tối.

Thẳng đến khi nhiệt độ ẩm áp từ thành cốc chạm vào mu bàn tay, Dung Duệ mới phục hồi tinh thần lại từ trong suy nghĩ, dờ dẫm một lúc mới tiếp nhận cả phê, “Cô đến rồi.”

“Ừ.” Ngừ Kỳ cũng vịn tay vào lan can nhìn về phía mặt sông, giả vờ không biết gì mở miệng, “Tại sao đột nhiên anh nghĩ thông suốt?”

Cô tưởng hẳn sẽ nói ra chuyện đã bị đuổi việc, nhưng ai ngờ Dung Duệ không đi theo lối mòn thông thường.

“Có người đưa chi phiếu cho tôi, tôi nên nhận chứ không phải đẩy đi, huống chi người đưa chi phiếu là một cô gái xinh đẹp.” Lúc hẳn nói lời này thì nhìn thẳng vào mắt cô, làm cho người ta có cảm giác đó là tình cảm chân thành.

Ngừ Kỳ nghĩ một lúc thì hiểu rõ dụng ý hẳn làm như vậy. Những người đàn ông làm nghề này đều dựa vào sức quyến rũ để kiếm tiền, nếu để khách hàng biết tin tức bản thân bị đuổi việc, chưa biết chừng sức hút sẽ giảm mạnh, lúc này đây hẳn phải giấu diếm.

Dung Duệ ơi là Dung Duệ, quả nhiên thông minh cơ trí.

Cô cười rộ lên, đón nhận tầm mắt của hẳn, “Chẳng nhẽ anh đang khen tôi xinh đẹp?”

“Đây là sự thật.”

“Tương tá anh cũng tuần tú, phẩm chất không tầm thường.”

“Cảm ơn lời khen.”

Ngừ Kỳ đứng hóng gió với hẳn một lúc rồi mở miệng, “Đêm nay anh chuyển đến chỗ tôi đi.”

Dung Duệ ngẩn người, giải thích với cô, “Hợp đồng dài hạn là trong một khoảng thời gian tôi không tiếp xúc với các khách hàng khác, chỉ phục vụ một mình cô, nhưng không bao gồm...”

“Chuyển qua đây đi.” Ngừ Kỳ ngắt lời hẳn, giọng điệu thân thiện, “Giá anh tự định.”

Dung Duệ im lặng mấy phút, “...Tôi cần thu dọn đồ đạc.”

“Đêm nay cứ chuyển qua trước, ngày mai tôi đi thu dọn với anh.”

Cuối cùng Dung Duệ thỏa hiệp, “Khách hàng là thượng đế.”

“Thượng đế mời anh đến nhà của ngài, anh phải cảm động đến rơi nước mắt chứ.”

Dung Duệ không nhịn được bật cười, hàm ý sâu sắc nói, “Đúng, tôi quả thực cảm động đến rơi nước mắt.”

Ngừ Kỳ lái xe đưa hẳn rời khỏi bờ sông, chạy thẳng về phía biệt thự trên núi ngoại ô thành phố. Kỳ thật chỗ này gần nhà trọ ở trung tâm thành phố hơn, nhưng cô luôn cảm thấy chỗ đó nhiều người ồn ào không có lợi cho thể giới của hai người. Còn hoàn cảnh biệt thự trên núi có thể tạo ra bầu không khí cả thể giới chỉ còn lại anh và em, để bồi dưỡng tình cảm hơn rất nhiều.

Biệt thự này là nơi Tần Ngừ Kỳ ở khi còn nhỏ, sau đó cả nhà cô chuyển đến trung tâm thành phố sống nhưng bảo mẫu vẫn ở lại. Thỉnh thoảng người của nhà họ Tần sẽ quay về đây nghỉ ngơi, bà bảo mẫu sẽ lo liệu cơm nước.

Cách thời gian trở về lần trước đã hơn một năm, bà bảo mẫu vô cùng vui mừng. Bà cụ tuổi đã cao vẫn đi theo sau Ngừ Kỳ hỏi tiểu thư có cần cần dặn gì không, làm cho người khác không đánh lòng.

Bà bảo mẫu không biết thân phận của Dung Duệ, chỉ cho là tiểu thư nhà mình đã thành đôi với một chàng trai tuần tú, cực kỳ vui mừng, mở miệng ngâm miệng đều gọi cậu chủ, làm cho vẻ mặt Dung Duệ xấu hổ.

Ngừ Kỳ đứng bên cạnh xem náo nhiệt, bỗng nhiên nhớ tới trong nguyên tác biệt thự này còn nuôi một con Samoyed (*) tên là Hoàng tử, không khỏi mở miệng hỏi, “Hoàng tử đâu bà? Sao cháu không thấy nó?”

images

(*) Samoyed là một giống chó săn có nguồn gốc từ vùng Siberia, đây là giống chó có bộ lông trắng tinh như tuyết cùng tính cách mang nhiều đặc điểm của chó sói là những đặc trưng nổi bật của giống chó này. Samoyed có nghĩa là giống chó có khả năng tự tìm ra thức ăn. Samoyed từng là chó kéo xe trượt tuyết trước khi trở thành bạn dành cho giới thượng lưu và hợp thời trang như ngày nay, nó cũng từng được những người thợ săn và đánh cá nuôi. Trang nhã và lạnh lợi, giống chó này ngày nay trở nên một trong những giống chó một nhất của những người yêu chó và được gọi là Nàng Bạch tuyết của rừng Taiga.

Đây là một giống chó rất siêng năng. Nó có thể sửa bất cứ lúc nào khi có vật tiếp cận nó. Chúng là giống chó có giá thành cao. Giá cả của loài chó này phụ thuộc nhiều vào ngoại hình, tính cách của chúng. Có khi người ta có thể tìm được những chú chó giá 1.000 USD, nhưng cũng có lúc phải trả gấp 11 lần con số này để sở hữu một con. Giống chó còn này rất thân thiện và nổi tiếng ham chơi.

Bà bảo mẫu a một tiếng, bà nói một mình ở trong biệt thự quá trống vắng nên dời ổ của Hoàng tử vào phòng mình, ngày thường cũng có bạn, sau khi nói xong còn liên tục xin lỗi, vội vàng không ngừng nói đi mở cửa cho nó, để nó gặp cô chủ nhỏ.

Dung Duệ nghe vậy nhủ mảy, “Hoàng tử?”

Ngữ Kỳ ngẫm nghĩ một lúc, căn cứ theo tư liệu nói cho hắn, “Tôi nuôi một con Samoyed đã vài năm, chăm sóc thường xuyên rất phiền phức nên đưa đến đây.”

Dung Duệ gật đầu, nhẹ giọng nói, “Nó nhất định rất nhớ cô.”

“Sao anh biết?”

“Tôi cũng từng nuôi chó, mỗi lần về tới nhà nó đều vui mừng lao về phía tôi.” Dung Duệ cười rộ lên, độ cong khóe miệng rất dịu dàng, “Khi đó cô sẽ có cảm giác cô là cả thế giới của nó.”

Ngữ Kỳ chưa từng nuôi chó, nên không biết cảm giác này, thuận miệng hỏi một câu, “Sau này sao không nuôi nữa?”

Dung Duệ ngăn người, nhìn về phía tay mình, “Nó làm bạn với tôi vài năm thì bị bệnh đi rồi... Không phải không nghĩ tới nuôi một con khác, chỉ là không thể quên được nó.”

Ngữ Kỳ nheo mắt lại, cảm thấy tới nơi này thật là quyết định sáng suốt. Chưa biết chừng một con Hoàng tử hơn cả mười tám chi phiếu, càng tăng độ hảo cảm, vừa nghĩ đến đây, thì từ trên cầu thang truyền đến một tiếng vang rung trời lở đất.

Hai người cùng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con chó to lớn trắng như tuyết vô cùng vui vẻ chạy xuống, cả bộ da lông dường như được phủ bằng tuyết sáng bóng, nếu không phải nó quá nóng thì cũng có vài phân cao quý như Hoàng tử.

Hoàng tử giống như một đầu tàu xe lửa nhỏ trắng muốt lao vào lòng Ngữ Kỳ, trực tiếp đè cô ngã xuống trên sofa, bốn móng vuốt đặt lên bụng và trên đùi cô, dùng sức dũi dũi trong lòng cô, nhiệt tình làm người ta khó có thể chống đỡ.

Dưới sự giúp đỡ của Dung Duệ, Ngữ Kỳ rất vất vả mới ngồi thẳng người dậy, bây giờ là mùa Samoyed thay lông, qua một trận cọ xát lẫn qua lẫn lại thì trên áo khoác màu đen của cô toàn là những sợi lông màu trắng.

Dư quang thoáng nhìn về phía Dung Duệ tựa như đang cười, Ngữ Kỳ nhủ mảy, “Đêm nay anh ngủ bên cạnh phòng tôi.” Dừng một chút lại nói, “Đừng khóa cửa nữa.”

Thấy nét mặt tươi cười của hắn cứng đờ, Ngữ Kỳ nhủ mảy, giọng nói muốn có bao nhiêu đứng đắn thì có bấy nhiêu đứng đắn, “Không cần nghĩ lung tung, nếu tôi thật sự muốn làm gì anh, tôi sẽ trực tiếp đề anh ngủ trong phòng tôi.”

Nói xong Ngữ Kỳ đứng dậy đi lên lầu, trước khi đi không quên bỏ móng vuốt Hoàng tử để vào trong lòng Dung Duệ, cực kỳ xấu xa nói, “Hoàng tử, chào hỏi với ba ba tương lai của con đi.”

Sau khi Ngữ Kỳ lên lầu, Dung Duệ xấu hổ nắm móng vuốt Hoàng tử lông lá, nhìn chăm chú một lúc vào nụ cười vô tâm vô phách của nó, cuối cùng thở dài một cái, “Hi, thằng nhóc này, mảy có một chủ nhân làm người ta thật đau đầu.”

Ngày tiếp theo, đúng 6h30 Ngữ Kỳ rời giường. Sau khi rửa mặt, cô mở tủ lấy một bộ quần áo thể thao thay rồi ra khỏi phòng.

Đi chưa được mấy bước, Hoàng tử không biết chui ra từ trong góc nào, đi vòng quanh chân cô.

Ai cũng nói Samoyed có nụ cười đẹp nhất trên thế giới, người ta liếc mắt nhìn một cái trái tim đều tan ra, Ngữ Kỳ hí hóp mắt nhìn chăm chăm nó một lát, cuối cùng thỏa hiệp, để nó đi theo đến trước cửa phòng Dung Duệ, gõ cửa.

Đợi một lúc, không có người đáp lại.

Ngữ Kỳ nhủ mảy, quyết định không chờ đợi lịch sự nữa, trực tiếp vặn nắm cửa. Dung Duệ nghe lời ngoài dự tính, quả thật cửa không khóa, vặn một cái liền mở.

Ngữ Kỳ và Hoàng tử cùng đi vào, quả nhiên thấy quý ngài Dung vẫn đang ngủ say trên giường, mái tóc đen ngày thường luôn chỉnh tề nay xõa xượi trên gối.

Cô ngồi xổm người xuống vỗ vỗ Hoàng tử, đẩy nó tới giường, “Đi gọi hắn dậy.”

Samoyed vốn hoạt bát hiếu động không sợ người lạ, tối hôm qua lại cùng Dung Duệ náo loạn một hồi. Lúc này nó phe phẩy cái đuôi rồi nhảy lên giường, hai chân sau đạp lên bụng Dung Duệ, chân trước đạp lên vai hắn, liếm loạn lên cằm hắn.

Dung Duệ mơ mơ màng màng mở mắt, không trốn tránh được một cái chân chó ở trước mặt, bất đắc dĩ nhìn về phía cửa, quả nhiên thấy Ngữ Kỳ mặc quần áo thể thao đứng ở trước cửa, khóe miệng mang theo độ cong tựa tiểu phi tiểu nhân mình.

Nâng tay ôm lấy Hoàng tử để nó đừng lộn xộn, Dung Duệ khàn khàn nói, “Làm sao vậy?”

“Tim anh cùng ra ngoài chạy bộ buổi sáng.” Ngữ Kỳ nghiêng đầu.

Dung Duệ cảm thấy dường như bản thân nghe lầm, “Chạy bộ buổi sáng á?”

“Cho anh 10 phút, rửa mặt xong rồi xuống lầu tìm tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 10

Truyện theo kiểu mau xuyên nên có thể coi như NP hoặc vô CP nha bạn. Tùy theo cảm nhận nên mình mới không nói. Để mọi người xem rồi tự cho là NP, hay 1 vs 1...

Dung Duệ đành phải rời giường, rửa mặt rồi thay bộ đồ thể thao rộng rãi do bà bảo mẫu đưa tới, sau đó vừa ngáp vừa đi xuống lầu.

Trên thực tế cho tới nay hắn vẫn cảm thấy tất cả chuyện này thật không bình thường, ai lại bỏ ra một số tiền lớn như vậy mà chỉ bảo hắn đến nơi hẻo lánh này, sau đó chạy bộ với cô... Quả thực không thể hiểu được.

Đã lâu chưa ra ngoài Hoàng tử rất phấn khích chui ra khỏi ổ muốn biết bọn họ định đi đâu, nó kích động nhảy loạn xạ trên mặt đất, lần lượt lao vào lòng hai người.

Ngữ Kỳ thật vất vả gắn dây xích vào vòng cổ kéo nó ra, khi ra khỏi cửa thì rất không phúc hậu ném dây xích vào tay Dung Duệ, thoải mái chạy một mình trước.

Hoàng tử vừa thấy chủ nhân chạy thì lập tức đuổi theo, cả người Dung Duệ bị kéo về phía trước, vừa ra khỏi cửa thiếu chút nữa đã ngã nhào. Hắn lắc đầu, bắt đầu đi từ từ chạy theo.

Không khí ở vùng ngoại thành trong lành hơn trung tâm thành phố, mặt cỏ xanh mềm mại như tấm thảm trong biệt thự, ngẫu nhiên có vài bông hoa dại màu tím tô điểm thêm, ngẩng đầu lên là có thể thấy bầu trời xanh thẳm. Thỉnh thoảng còn vang lên tiếng chim hót véo von, càng hiện rõ xung quanh rất yên tĩnh.

Cô gái phía trước cột mái tóc đuôi ngựa thật cao, dao động lên xuống theo từng bước chân, cực kỳ nhịp nhàng lướt qua cỏ trắng như ngọc. Hoàng tử với bộ lông trắng như tuyết đuổi theo sau lưng cô, bộ lông dài mềm mại màu trắng bông bênh.

Ngắm nhìn phong cảnh và cô gái xinh đẹp luôn làm cho lòng người ta vui sướng, Dung Duệ nhếch khóe môi, đôi mắt đen nhánh bắt gặp cong lên.

Hắn chạy nhanh vài bước, đuổi theo bước chân Ngữ Kỳ, sóng vai cùng cô chạy về trước, giọng nói buổi sáng có phần lười biếng hơn bình thường, “Sao đột nhiên cô muốn chạy bộ sáng sớm?”

Ngữ Kỳ đánh mắt nhìn về phía Hoàng tử, “Mỗi ngày nó đều phải ra ngoài đi dạo nửa tiếng, không phải anh từng nuôi chó sao?”

“Ừ.” Dung Duệ liếc cô, “Tôi chỉ không ngờ cô là một chủ nhân tốt.”

Môi Ngữ Kỳ hơi nhếch, không rõ cảm xúc quay đầu nhìn hắn, nói đầy thâm ý, “Tôi có phải chủ nhân tốt hay không, sau này anh sẽ biết.”

“...” Dung Duệ chuyển tầm mắt, giao hoạt đổi đề tài, “Trước kia sáng nào tôi cũng dắt Lúa mạch ra ngoài tản bộ, thoáng một cái đã qua vài năm, thời gian thật mau.”

Ngữ Kỳ không nhịn được cười, “Lúa mạch? Anh thật biết đặt tên.”

“Ừ, đó là một con Labrador* xinh đẹp, bộ lông sáng bóng, như ánh mặt trời lướt nhẹ qua đồng lúa mạch.”

images

*Labrador Retriever thường được gọi với tên thân thuộc là Lab là một giống chó săn phổ biến ở Mỹ chúng thuộc nhóm chó săn mồi (gundog) và thường dùng để tha các con mồi về cho chủ trong các cuộc săn. tên gọi Labrador có xuất xứ từ chữ “labrador” trong ngôn ngữ Bò Đào Nha, có nghĩa là người lao động. Trong quá khứ, chó Labrador là giống chó được các thủy thủ, ngư dân Newfoundland và Bò Đào Nha ưa chuộng nhất. Chúng hiền lành, dễ gần và thích ở gần con người, loài chó săn mồi được coi là một trong những loài chó phổ biến nhất ở Mỹ trong những năm qua. Chó săn mồi rất năng động, đáng tin cậy, đáng yêu, dễ huấn luyện, nhiều người Mỹ coi chú chó này là một thành viên trong gia đình. Ở Nga chúng còn được gọi là “Labrik”, “Laby”, hay “Labukh”.

Ngữ Kỳ lắc lư đuôi ngựa sau đầu cho hắn xem, “Anh nhìn mái tóc tôi có rụng rớt không? Nếu không anh coi tôi là linh chi để nuôi đi?”

Dung Duệ cười đến nỗi gập cả người, Hoàng tử vô giúp vui mặc sức liếm loạn trên mặt hắn.

Sau khi cười xong hắn thận trọng nhìn thẳng vào mắt cô, bình luận, “Cô Tần, cô thật hài hước.”

“Còn gọi tôi là cô Tần?”

Hắn cúi đầu nhìn Hoàng tử, híp mắt khẽ gọi tên cô, “Ngữ Kỳ.”

Hai chữ vô cùng đơn giản, nhưng khi hắn dùng giọng nói lười biếng thản nhiên của mình gọi, nhẹ nhàng như con gió, giống như tiếng thì thầm của đôi tình nhân đang hôn nhau đắm thiết.

Cô ừ một tiếng, cúi đầu nhanh chóng hôn một cái lên má phải của hắn, sau đó lùi lại rồi chạy trước. Dưới ánh sáng mặt trời ấm áp, cô nở nụ cười vô cùng rực rỡ.

Dung Duệ sững sờ, một lúc sau lắc đầu cười rộ lên, có lẽ cô nói đúng, cô là một chủ nhân tốt, vì công việc của hắn vui vẻ gấp trăm lần so với trong tương tượng.

...

Trở lại biệt thự quần áo hai người đều ướt đầm mồ hôi, sau khi về phòng tắm rửa sơ qua thì cùng ngồi vào bàn ăn dùng bữa sáng.

Ăn sáng xong Ngữ Kỳ lôi kéo Dung Duệ đi chải lông cho Hoàng tử, đầu tiên là chải một lượt cả bộ lông, rồi dùng dụng cụ chải lông đánh rối, sau đó chải từ trên xuống dưới mấy lần, một lần chải lông cho Samoyed phải mất hơn nửa tiếng.

Dung Duệ không khỏi cảm khái, “Nuôi chó phải là người có tiền rảnh rỗi mới làm được.”

“Anh từng nuôi Lúa Mạch.” Ngữ Kỳ nhắc nhở hắn điểm này, cô khoanh chân ngồi trên bãi cỏ sau biệt thự, tóc buông xõa, mềm mại nằm trên vai, lộ ra gương mặt thanh tú xinh đẹp. Khuôn mặt cô xinh đẹp đủ để kiếm cơm, chứ không phải dùng nhiều tiền tìm người như hắn.

Cười cười, Dung Duệ tiếp tục công việc trong tay, bỗng nhiên trên đuôi nặng hơn, bởi vì Ngữ Kỳ nằm xuống, đầu gối lên đùi hắn, mái tóc đen dày mềm mại tăn ra, như lông tơ thiên nga đen cao quý rơi vào quần bò hắn vậy.

Hơi thở thiếu nữ ngọt ngào quấn quanh chóp mũi, loáng thoáng khi có khi không. Hắn không khỏi sùng sốt, gần như không thể chuyển tâm chải lông cho Hoàng tử, ánh mắt luôn không tự chủ liếc nhìn cô.

Cô hôm nay không trang điểm, khuôn mặt mộc trắng nõn, dường như có một vầng sáng tỏa ra, ấm áp như ngọc thạch. Cảm giác có tầm mắt cứ liên tục quét qua mặt mình, Ngữ Kỳ miễn cưỡng nâng mí mắt, giống như con mèo nhỏ neho mắt lại, “Anh đang nhìn tôi?”

Trong nháy mắt người Dung Duệ cứng đờ, nhưng rất nhanh khôi phục dáng vẻ chuyên chú chải lông cho Hoàng tử như trước.

Định lực thật tốt, không hổ là người đàn ông nổi bật giữa trăm hoa. Ngữ Kỳ âm thầm thở dài, đành phải không ngừng cố gắng, hơi nghiêng đầu, sùnn mặt dán tại bụng hắn, hai tay vòng qua sau giống như muốn đo kích thước eo hắn.

Tay Dung Duệ nắm lược không nhịn được run lên một cái, chọc cho Hoàng tử kêu ô ô, nó chui thẳng vào lòng hắn cầu an ủi.

Ánh nắng nóng dần lên, hai người mang Hoàng tử vào nhà, bà bảo mẫu đang bận rộn, nhìn thấy bọn họ đi vào vội vàng mang nước trà và điểm tâm lên, nói cơm trưa sắp làm xong rồi.

Ngữ Kỳ bảo bà cứ làm từ từ không cần gấp, nói xong thì nắm tay Dung Duệ dẫn hắn lên lầu.

Dung Duệ cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm cổ tay của chính mình, thật là bàn tay của tiểu thư nhà mới có, khung xương cân xứng, trắng nõn mềm mại, làn da tinh tế như ngọc.

Hắn cười khẽ, giọng nói chứa ý tứ trên chọc còn ra vẻ thờ ơ nói:

“Vị tiểu thư này, đừng có hồ một chút là động tay động chân vậy chứ.”

Ngữ Kỳ dừng bước, xoay người, mái tóc đuôi ngựa vẽ ra một vòng cung tiêu sái giữa không trung. Cô đứng cao hơn hắn hai bậc thang, đôi mắt sáng long lanh từ trên cao nhìn xuống, khuôn mặt tinh xảo vẽ ra một nụ cười nói:

“Động tay động chân?”

Trong lòng Dung Duệ bỗng nhiên dâng lên một dự cảm không tốt, quả nhiên giây tiếp theo cô đã nắm bàn tay hắn rồi vuốt ve, đáng vẻ lưu manh lại có chút ngà ngón nhẹ cầm hắn, cúi đầu hôn lên môi hắn, hơi hột như chuồn chuồn lướt nước.

“Thế này mới gọi là động tay động chân...nhé.”

Cô bật cười, ngón tay mềm mại vuốt ve cầm hắn vài cái rồi mới buông ra, sau đó lại một lần nữa nắm cổ tay hắn.

“Theo tôi lên lầu, có đồ tốt cho anh.”

Thật ra món đồ này cũng là do Ngữ Kỳ đột xuất nhớ ra trong nguyên tác, Tần Ngữ Kỳ ngoài tặng các châu báu linh tinh thì còn tặng một cái chuông gió do mình tự tay làm. Những món châu báu quý giá khác cô không nhớ hết được, nhưng cái Phong Linh này làm cô có ấn tượng sâu sắc.

Dung Duệ không hiểu gì hết đi theo cô vào phòng, thấy cô lục tung từng ngăn kéo, vất vả mới tìm ra cái hộp màu xanh lục được gói tinh xảo. Mấy ngày nay, hắn đã khắc sâu ấn tượng 'Tài đại khí thô' của người nào đó, xem bộ dạng cô cẩn thận như vậy, hắn còn tưởng đồ vật đựng trong hộp rất quý trọng. Không ngờ khi cô mở nắp ra, bên trong chỉ là một cái chuông gió màu xanh lục thô ráp được làm thủ công.

images

Ảnh Minh họa.

Một sợi đai màu xanh lục bao quanh nửa vòng tròn của cái chụp thủy tinh trong suốt, bên ngoài vẽ vài bông hoa nhỏ đơn giản, bên dưới là tấm thẻ hình chữ nhật màu xanh.

Làm một cái chuông gió như thế này cùng lắm tốn mất hai mươi ngàn, còn không đắt giá bằng nửa cái hộp nhưng kia.

Sự thật là trong nháy mắt khi mở hộp nhưng thì Ngữ Kỳ liền hối hận, cô không ngờ là Tần Ngữ Kỳ làm đồ thủ công lại tệ như vậy. Sợi đai màu xanh quần xiêu xiêu vẹo vẹo, còn lộ ra một ít đầu sợi, còn cái chụp thủy tinh kia, thậm chí còn vẽ xấu hơn đứa trẻ bốn năm tuổi chưa đi học mẫu giáo nữa ấy chứ, tròi oi mặt mũi của cô đã bị quăng đến tận Seberia luôn rồi. Tuy rằng cùi bắp, nhưng đã lấy ra thì làm gì có chuyện cất vào, cô đành mặt dày giả ngu.

Dung Duệ nhướn mày, độ cong khỏe miệng nhìn thế nào cũng thấy đầy ý cười chế nhạo, “Chuông gió?”

“Ừ...tôi làm khi còn nhỏ đó.”

Nhận thấy ánh mắt Dung Duệ hơi ghét bỏ, Ngữ Kỳ liền ra vẻ bí hiểm đặt chuông gió vào tay hắn, mắt nheo lại đe dọa:

“Dám vứt đi thì anh chết chắc.”

Dung Duệ nhíu mày, “Đây có thể coi là tín vật đính ước không?”

“Sao nào, anh muốn lấy thân báo đáp?”

Dung Duệ cầm Phong Linh nhìn nửa ngày, cuối cùng phụt một tiếng bật cười không ngừng lại được.

Hắn bỗng nhiên phát hiện thời gian khi ở cạnh cô gái này, số lần bản thân hắn cười thoải mái nhiều hơn tổng số lần mấy năm trước cộng lại. Nếu bọn họ không gặp nhau bằng cách thức này, chưa biết chừng hắn đã yêu cô từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.